

ARAM

TABLETLERİ

(YİTİĞİN DESTANI)

Seyit OKTAY

Sevgili Annem CEMİLE'YE
ve
Babam Muhsin'e atfen...

ÖNSÖZ

Bu kitap çalışmamın hem yazım hem de diğer tüm aşamalarında emeği geçen Muş E tipi cezaevindeki kadın ve erkek arkadaşlara öncelikle teşekkür ederim.

İçerde yazmanın bütün zorluklarını bire bir yaşadım.Ne bir daktilo ne de yazabilecek bir ortam.Her şey bir zorluk silsilesi içinde gerçekleştirilmeye çalışıldı. Buna rağmen yazabilmek büyük bir sevinç ve mutluluk kaynağı oldu benim için...

Bu toprakların “yazgısına” kendi dilimce yorumlar getirmeye çalıştım. Umarım bir gün gerçekten her şey o güzel zamanlar da yaşananların hayalini gerçeğe dönüşmesi ile sonuçlanır.Umarım bütün savaşlar biter, ölümler sona erer...Her geçen an bunun ağırlığını daha fazla daha derinden hissettiğim için,içim hep buruk ve hüzüne dönük biraz da...

Bu çalışmayı çok çüçükken kaybettiğim ve doyamadığım anneme ve yüzünü bile hatırlamayacak yaşta kaybettiğim babama adarken,bunu yapabilmenin tadını hüzünlü sevincini yaşadım. Onlara verebileceğim tek hediyem buydu...

Yine bu çalışmanın en son şeklini almasında çok büyük emeği ve katkısı olan çok sevdiğim benim için varlığı paha biçilmez değer de olan güzel insan Leyla ATABAY'a da çabalarından dolayı çok teşekkür ederim.

Bir mahpsun kaleminden “Yitiğih Destan'ın” beğenerek okumanız dileğiyle...

SEYİT OKTAY

TABLET CENNET

Efsunlanmış hayatların, insanların ve ülkelerin hikayesidir.Efsunlanmış hayatların, insanların ve ülkelerin hikayeleri nasıl anlatılır? Efsunlu bir dil var mıdır?Kimin hikayesini anlatacak bu tabletler?İnlerin mi Cinlerin mi? Yok ardı arkası suallerin...Tabletleri binlerce yıl sonra gömüldüğü topraktan çıkaracak bir başka insan evladı, okuyarak sona erdirecek

efsunu. Kelimeler kelebeklere dönüşüp uçacak bir tek toz kalacak elinde. Belki de çözecek efsunu, ulaşacak sır..ı kadime. Hazinelelerin sırrı çözülmeyen Sihri bozulmadan avuçlayamaz ki kimse onları...

Harfler sözcükler efsaneyi dile getiricek, kayıt edilecek hakikat tabletlere.Hakikati dünde aradı insan, bu günde de yarında arayacak. Kimi hakikat “Ben”diyecek, kimi “O”... Kimi gökte arayacak, kimi toprakta, kimi yaprakta. Hakikat hikayelerdir belki de efsane.

Efsane gerçeğin hem için de hem dışında olmak...

Bakır zamanlarda insana kıyma bigisi henüz yer yüzüne hakim değilkken her şey aşk tadında yaşanır iken ve sadece aşklar tabletlere konu iken dünya güzeldi.Dünya herkesin bildiği ve yaşadığı yer idi Hayat. O dünyaların birbirine temasından henüz kanamamıştı, herkes kendi hayatını kendi sureyetinde yaratırdı. Suretler taş tabletlere kazınır o tabletler ülkelerin ve insanların tarihi olurdu. Tabletlerde parlak renkli, güzel gözlü yılan,bir çocuğun koluna sarılır okşardı. Asil akrep bir delikanlıya doğanın sırlarını anlatırdı. Çiçeklerle, aşkların tatlı fısıltılarıyla bezeliydi rengarenk tabletler.

Her şeyin ve herkesin bir dili aynı zamanda yaşam lisanı vardı. Konuşmak her zaman kelimelerle bina edilmeyip, gözlerin, ellerin, bedenin ve cümle uzuvların kendi dilleri vardı. Tüm filleri anlayıp duyacak kulak vardı. Hışırdayan ağaç yaprakları en güzel müsikiydi, zelzeleyi haber veren kurtlar,fırtına geliyor diyen şahin kurbağalar kızgın güneşten kaçının derdi çocuklara, çiçekler aşk şiirleri söylerdi.

Kelimeler kutsaldı...Rastgele kullanılmaz zayii edilmez, dile gelidiklerinde ise gereken saygı gösterilirdi. Kelimeleri sadece arif olan, kimetini idrak eden kullanırdı. Hayata anlam verdikleri ve hayatta anlam yükledikleri herşeye sonsuz bir mintle en yüce değeri verirdi.Kelimeler bir yolculuktu.Yola akmak isteyenler her zaman yollara düşmezlerdi.Uygun kelime bulur,o kelime gitmek istedikleri yere götürürdü onları.Sözlerinde kanatları vardı kuşlar gibi kelimelerden en güzel şarkılar destanlar yaratılır, anlatılır taş tabletlere kayıt edilirdi.

Güzelliğin bilgisini taşlarda biriktirir tarihini okuturlardı. Nesiller boyu aktarılınsın, güzel olan unutulmasın diye ateşi içinde saklayan taşlara güzelin tarihini yazarlardı. Ateşten güzellik her birinin yüreğinde küçük mabetler yaratır, o mabetler ateşin diliyle sevgiyi söylerdi.

Dağ bütün kadim dilleri rüzgarlara sırlar, o rüzgarlar Aram’da ince bir yel olur kulaklara fısıldardı. Bilgi kendiliğinden oluşur, herkes istediği zaman kadim dillerin o güzel kernnümüyle birbirlerine seranat sunardı. Kadim dillerin hiç birinde kan, dehşet ve vahşet lugatına ait bilgi oluşmazdı. Zaman iynin ve güzeliin hüküm sürmesine boyun eğdi. Kadim zamanlar ve diller Aram’da ala cennet dair efsunlar söylerdi.

Dağ koynundaki mabette, herkese en sevdiği parçasını göz kapaklarına benzer sanduklara koyar hediye sunardı. Hediyeler ve yaküt ne safir taşları ne akîk ne de frûzedelerdi. Altın ateşin kutsal sarısı elmas parıltının ışıltısı, zümrüt yeşilin suretiydi. Kimet ve değerde birbirlerinden üstün değillerdi. Bir tek kara ve safran sarısı kehribar en değerli mücevherattı. Sanduklara konmaz elden ele, boyundan boyuna dolaşırdı.

Bundan öte ve beri sadelik en güzel cevahir doğallık en değerli ziynetti.

Sanduklara taş, yaprak, kum tanesi, çiçek, toprak gibi anlamda ağır pahada az hediyeler koyarlardı, ki hayatın ve aşkın kaynağını unutmasınlar.

Hayatın ve aşkın kaynağında doğallık ve güzellik vardı. Ve bunu henüz settar perdeler örtmezdi. Bilinen ve bilinmeyen bütün manalar kendine bir cisim bulmada zorlanamaz kavim bunu bilirdi. Toz ve ışıktan, su ve havadan daha değerli ne olabilirdi.

Tarihi kan ve gözyaşından ibaret değildi henüz, aşk ve yaşamdan müteşekkildi bütün mevsim dönemleri bu iki gerçek üzerinde kurulurdu.Bütün insanlara, çiçeklere, ağaçlara,

kuşlara aklın beşerin ulaşabildiği tüm varlıklara ulaşmadığı, ama düşlere taşıdığı zamanlara aşktan ve yaşamdan adları verilirdi. Zaman munvali böyle kurulurdu. Zaman hızla akıp gider ömürden çalan bir hırsız değil neşeyle dans eden bir döngüydü. Takvimlere haps edilmemiştir henüz...Döngünün işaretleri toprakta yıldızda, ay da aranırda insan yaşadığı yıllara göre değil nasıl yaşadığına göre yaş alırdı ak sakalı bir dede üç yaşında al yanaklı çocuk kırk yaşında da bilirdi, hayal ne uzak ne de yakındı. Andı anda en tılsımlı olandı, tesadüflerin hayatın bir hedyesi olduğu cümle varlıklara kabildi.

Mesafeler gözlerin dilinde şiir zamanına denkti. Her şey bir şiir zamanında dup biterdi. Şiir zamanı hayatın kendisiydi. Dilleri tabiatla birdi. Bireye anlam vermek şiirle mümkündü. Dillerinden ne fazla ne eksik bir kelime oluşmazdı. Herkes şairdi şiirlerden şarkılar yaratan kahinler sulara nağmeler dökerdi. Nehirler ve sular şakırdı, su ve ışığın iplitisinden, kuşların sesinden oluşan melodi de dünya huzura ererdi.

Cinayet hunuz kabil olmamıştı. İnsan zihninden avlanan ceylandan bile af dilenir hak helali istenirdi. Ölüm, hayatın döngüsünde bir nihayet değil somutan soyuta gidişte bir köprüden ibaretti. Gözyaşları sadece en güzel mutlu zamanlarda dökülürdü...Öldürmek bilgisine vakıf değildi yürekler.

Henüz yürekler ve hayatlar üzerine kilitler, sürgünler, kapılar çekilmemişti. Bir tek canı günden sevgiliye esaret vardı. En güzel muhafazat gözlerdi. Tutan ve bırakan bir tek onlardı...Onlardan bir birine akardı herkes...Göz renklerinin her biri bir kitabeydi. Herkes kendi tarihini göz rengiyle ifşa ederdi. Anlam önce göze sonra suskunluğa düşerdi. Sürmeli derin gözlerden gelecek okunurdu.

Sürme gözdeki tabletti..Suskunluk henüz kirlenmemişti. Susmak çok şey anlatmaktı. Ormanların dili kuytu karanlığın diliydi. Bir de gecenin. Orman kendi dünyasında ayrı bir ülkeydi. Orman hayatın yüreğiydi. Aşk mevsimlere güzel döktüğünde orman dile gelirdi. Ağaçlar ve yapraklar her mevsim ayrı gazeller döker, çiçekler ve otlar yel ile bir olup gam-“kasveti yeksan eylerdi.

Kuytuluk ve karanlık henüz katilin gizi, sırın maskesi değildi. Sır yoktu. Sır kendine isyandı. Tile ve madrablar henüz rahme düşmemişti. Herkes kendi kuytusunu ve gizini bilir, bir iksir gibi lazım olduğundan hayatta işilirdi. Hayat bu iksirden beslendikçe izbe henüz cinayet maskesi değil di. Öldürmek ilmi bilinmezdi...

İlim hayatın bir bin süretiye. Gece, o suretlerin en kadimi ve kudertiye. Korkunç ve dehşet henüz gecenin kanına oğu gibi damlanmamıştı. Gece gizlerinin yıldızların diliyle, aynı lisaniyla eleverirdi renksiz bir nazar örtüsü bir bakış ile sıralanmıştı gece...

Hayat ikiye bölünmezdi. Gece gündüzün parçası değil, güzelliğinin diğer adıydı. Parçalanmamıştı gerçek henüz. Gündüzünde gece, gecede gündüz gizlenmez, gerçek parçalanarak öldürülmezdi.

Işığın üteki diliydi gece. Yıldız kalemi, ay mürekkebiydi. Esrik ve Rahşan bir güzelliğin resmiydi. Aşkalara destan, yaşama efsane yazan en bilge kahindi. Siyah bir efsundu. Gece akardı, sadece nehirler değil gecelerde akardı. Göğsünü açan herkesin içine usul bir rahşan gibi iner, içindeki karanlığa eklenirdi içindeki karanlığın bilgisinin çoğalmasından kimse ürkmezdi. Karanlığa henüz leke düşmemişti. Çünkü bilirlerdi içindeki karanlıktan korkanlar bütün karanlıklara haset kesilirdi. Oysa karanlığın bilgisinde en güzel ışık gizlenirdi ve bunu herkes bilirdi.

Dağ şehvendi tadı ve doyumunu bilimsiz en büyük kudretin içinde uysal bir çocuk gibi gezindiği kutsal şehven henüz kirlenmemişken şehven dağ toprağın bereketiydi. Dağı içerek kutsallığın cisim hadiyahdi. Dağa baktıklarında içlerindeki aşkın ve sevginin mukader olabileceğini görürlerdi...Ve aşkın - sevginin muaaddem olduğu zamanlarda dağı severlerdi. Dağda yamaç dağda uçurum, dağda doruk şehvenin basamaklar idi.

Dağ en güzel lisanla yazılmış en güzel masaldı.

Bir o kadarda gerçek olan...Dağ lisanı herkes bilirdi. En güzel terennümleri dağda dile gelirdi. Herkesin yüreğinde dağ hayatla özdeşti. Bütün doğumların dağda yapar, ölümlerini dağa emanet ederlerdi.

Dağ ana, dağ ülke dağ insandı. Hepsinden üte başlangıçtı.

Başlaya bilmenin bilgisine orada varmışlardı.Oradan doğumu oradan gelmişlerdi. Dağın bütün hikayeleri efsaneleri ve masalları kadim tabletlere yazılmıştı. Dağın kadim tabletleri , güzelliğin, bilgiliğin ve iyiliğin kahinleri ve bilgelerince herkese öğretilirdi.Nujiyan henüz aklı – beşerin bilmediği rûhşandı....

Dağ bajara düşman değil kardeşti. Bajar dağı küçümsemez, dağ bajara mağrurlanmazdı.Herkes kudret kendindeki iyi ve güzelin kutsal taşıcısıydı.Dağ kaynak bajar yataktı. Nehir dağın sırma saçlı kızı, orman bahtiyar oğluydu...Hiçbir kudret düşmanlık etmezdi. En güzel tabletere kazanmış en güzel şiirdi uyum...Dağ hepsine yar hepsine yarendi. Dağ birikmiş en değerli hazineydi ve bilinir, kadir şinaslıkta kusur edilmezdi.

Yüreklerinde küllenen aşka her ricad ettiklerinde yüzlerini hep ona dönerlerdi. Her mevsimde başka güzel olur, başka renkler giyerdi. Yağmurda ıslak bir şehvendi, karda başı aksuya-badem çiçekleriyle taçlanmış en güzel gelin hazanda hüznü gamzelerine çığ düşmüş kadını yazda rahmi tomurcuklarını patlatıp çiçeğe duracak sevcandı kaftanıyla alımlı bir Aram kızı, kimi zaman fıstaniyla rengane bir gerdan ahüsu kimi zaman renk kuşağı bendeyile ahenkli bir kavim halayıydı.Yeşile maviy, safrana katrana, kızıla beyaza laciverte-mora, erguvana- Piruzaye ve tüm lisanların tanımladığı renklere onda rastlanır, renkler aşka gelir, gözlerin mahremiyetine yeni ve tanımsız renkler sunardı.

Dağ çeşin-î hayal ab-ı hayattı...

Bütün bilinen ve bilinmeyen manalar dağda gizlenir. Dağ onları isteyene verirdi.Çünkü henüz suret manaya delhiz değildi.

Dağ bütün kadim dilleri rüzgarlara sırları rüzgarlar Aram ‘da ince bir yel olur kulaklara fısıldardı.Bilgi kendiliğinden oluşur,herkes istediği zaman kadim dillerin o güzel terennimiyle birbirlerine seranat sunardı.Kadim dilleri birbirine kan dehşet ve vahşet lugatına ait bilgi oluşmazdı. Zaman iyyinin ve güzelin hüküm sürmesine boyun eğdi.Kadim zamanda ve diller Aram’da ala cennet dair efsunlar üflerdi.

Dağın koynundaki mabette, herkes en sevdiği parçasını göz kapaklarına benzer sunduklara koyar hediye sunardı. Hediyeler ne yakut ne safir taşlar ne akit nede firüzelerdi.Altın ateşin kutsal sarısı elmas parıltının ışıltısı, zümrüt yeşilin suretiydi. Kimet ve değerde birbirlerinden Üstün değillerdi.Bir tek kara ve suların sarısı kahribar en değerli müceverharttı.Sunduklara konmaz elden ele, buyundan boyuna dolaşırdı.

Burada öte ve beri sadelik en güzel cevahir, doğallık en değerli ziyanetti sunduklara taş yaprak, kum tanesi, çiçek, toprak gibi anlamda ağır pahçada ve hediyeler koyarlardı ki kuytun ve aşkın kaynağını unutmazınlar.

Hayatın ve aşkın kaynağında doğallık ve güzellik vardı. Ve bunu henüz setler perdeler üretmezdi. Bilinen ve bilinmeyen bütün manalar kendine bir cisim bulmada zorlanamaz kavim bunu bilirdi. Toz ve ışıktan, su ve havadan daha değerli ne olabilirdi.

TABLET II KEHANET

Tıslayan kara bir yılan, parlak gözlü kaplan , zehirini aktımaya hazır akrep şaha kalkmış vahşi at ve kara bulutlarda uçan karkunş peçeli şahin. Şev, bu cehennem çeberinin içindeki biçare ceylana gözleri yaşarak baktı. Kara yılan titreyen ceylanın bacaklarına dolandı, kaplan narin boynuna geçirdi dişlerini akrep ensesini ısırды, at ayaklarıyla çiğnedi.Kan revan içinde bırakıp gittiler, parçalanmış bir beden kaldı geride. Şev, ceylanı kucaklayıp o an

önünün de beliren ırmakta yıkadı, dokundukça yaralarına canlandı ceylan.Kendi saçlarının tutamlarıyla yaralarını temizleyip sardı. Ceylan uçsuz bucaksız çayırlarda koşuşunu izlerken uyandı rüyasından şev. Henüz tüm cümle alem uykudayken sabah yıldızını izeleyerek koşa koşa sırlar mağarasına ulaştı kavimin güzel kızı, bir tutam kara saçını bıraktı mabetti sanduklardan birine.Bu bir kehanettin başlagıcıydı. Bir işaretti.

Şev anlatmadı rüyasını kimseye,çünkü söz kelamı anlamı hapseden bir zindandır.Er-geç kehanet gerçekleşecekti. Şev sadece bir tutam saçla geleceğe işaret bırakmıştı. Kötü bir habere yordu, ağıldaki kuzunun hastalığına yordu. Birkaç vakte kadar gelecek yolcuya yordu, sevdasına yordu ama katliamlara, mezalimlere, yakılıp yokedilecek yurda yurmadı, çünkü o da kavmi gibi henüz çocukluk çağının o umursamaz mutululuğu içindeydi.

Mabet dönüşü suya anlattı rüyasını suyun muallaklığı daha yakında ruyların diline. Şahadet aleminin sınırlandırılmasına maruz kalmasın; kayıt edilmişin diye kötü rüyayı suyun akışına bıraktı.

İlk defa böyle bir şey oluyor, her başlangıç kendi sonucunda işaret ediyordu. Aynı gecenin sabahı kavimin bilgisi pir hissetti, dağ hissetti, hayat hissetti...

Bilge pir ne zaman doğdu, bir zamanlar o da çocuk muydu bilen yoktu. Kavmi yaşındaydı. O dünyaya ait olmayan bedeniyle bir varlıktan çok, bir ışıktı.O hep vardı. Her kavimin bir bilgeye her sözünde kendini anlayabilecek bir arif ihtiyacı vardı.

Mana içeridedir söz dışarda! Onun işi manayı ifşa edip söze dökmekti yeni dağan bebeğin kuluğuna ilk o fısıldar.Ölüleri o uğurlar hastalıklara derman bulur, aşkları kutsardı. O sabah yabancı olduğu bir hisle uyandı tüm kavim gibi.

His onların gizli aklıydı, en saf düşünce biçimiydi.Tüm algılar yanılabilirdi.Ancak içimiz kendi bilgisini oluşturduğundan yanılmazdı.

His içimizi bildiği.

Kehanettiyle mı kötüye mi karar verceğini zaman gösterecekti. Ya da hem iyi hem de kötü olabilecek iki kararı kendinde taşıyabilirlerdi.Her ilkteki belirsizlik gibi buda bilge por'da huzursuzluğa yol açtı.Burç kuşaklarını okumak için gece yıldızlara sordu kehaneti, sustular. Zamanın bile hukum edemeyeceği kehanet tehlikeliydi.

Bildikleri ve bilgileri, o en yabancı oldukları korkunç tehlikeyi hissetme zamanlarının geldiğini söylüyordu... Hisleri sararmaya başlıyordu sanki. Belki de hayat ve zaman kendi dillerinde yeni oyunlar peşindelerdi. Bilge Por'un bildiği, zaman libasından soyunmuş yeni bir libas giyinmişti.

Remil attı, kumlar sesizdi.Kumların dilinde kehanetin karşılığı yoktu, her ramil de sıcak bir yel bozdu kumları...

Her kum tanesinde gizlenmiş zamana ve yalnızlığa seslendi, bir şey çıkmadı bir şey söylemedi...

İşığın ve karanlığın buluştuğu tan vaktinde ufuktaki kızılığa meyl verdi ancak tan kızılığı sararıp soldu, o kadar...Zamanın bütün dillerinde kahinler, gelecek okuyucuları, ufukları yolcuları rüzgar yapıcıları, sular ve dağ...Tu kesî jî, qet kesek jî, tu tiştek, kehanettin sırtına eremedi.Sandukadaki bir tutam saç, kendi rengi gibi, kara bir bilinmezliğin işaretiydi.

O zaman anladı ki bilge por, bazı gelecek zaman kehanetleri önceden bilinmez ancak yaşanırdı.

Yazgının da bir dili ve lisanı vardı. Kendi ağaçlarını sabırla, kimseye göstermeden örür ve bir anda gerçeğindeki gerçeği kimsenin tanımlayamayacağı bir vakitte ifşa ederdi. İfşa ettiğinde ise yazgı gerçekleşmeye başlar ve hiç bir engel tanımazdı. Bilge Por bildikleri bu yazgının kehanetidir. Ve hiçbir kudret o örtüyü kaldırıp yazgını gerçeğinde gerçekleştireni okuyamaz...

Kehanet kendi zamanını ve bilgisini oluşturmayı sürdürürken, hayat Aram'da kendi raksında devam ediyordu.

Müzik ve raks ruhun vadilerine inen en narin patikaydı, herkesin yüreğinde bu , patikadan yürüyebilecek cevher bulunurdu.

Herkesin şair olduğu bir yerde hayat başka bir anlamda şiir ve şarkıydı. Acının ve kederin bilinmezliği zamanların insanları mutluluğu ve sevinci gözlerin kadehlerin de birbirlerine sunarlardı. Müzik ve raks türlü izdivaçlarda yeni melodiler yaratır, yeni şarkılar dizerlerdi. Her şarkı da başka bir güzellik anlatılır, bir bin lisanı olan güzellik anlatılır ve söylenerek çoğalırdı. Devalar için de en etkili olan bu ikisiydi.

Ruha değen name, yüreğe işleyen melodi, tene değinen ses anında karşılığını bulur, beden dirilir, yürek coşar ruh esrikleşir di. Her şey de ki bütünlük şarkıda da mevcuttu. Yekpare olan yeksan olmazdı. Ritimi ile söz, dile yürek birdi şarkı ve şiir herkesin bildiği ve herkes şairdi.

Bütün, birden ayrı değil bir bütünün kendisiydi. Hakikat tasnif edilmemişti henüz, bölünmez ve seyyaldi...

Şarkıları ve raksları yeri göğü inletmez ahengin serin surlarında ruhların ve bedenlerini okşardı.

Henüz anlamı, dil, düşünce ve duygu ters yüz edilmemiş, yalandan ve sahteden libaslar giyilmemiş riya bulaşmamıştı. Ve insanın içini çalan iritiler ve ünler peyduha olmamıştı. İnsanın içiyle dışı henüz birbiriyle düşman değildi. Et ile ruh, benden ile can arasında kan davası yoktu. Tıpkı dağ ile ur gibiydi. Biri kaynak, biri yatak... Aynı olanın iki biçimi, birin iki meali. Beden ruhun sevgilisi, ruh yarı ve yareniydi... “Dava” henüz lugatlarına girmemişti. Çünkü taraf yoktu...

İnsan tek ve birdi. Arzu ve haz günlük iki maraldı. İhtirasın ve kötülüğün rahminde henüz ucubeleşmemişlerdi. Tutku ; arzu ve hazzın, o iki alımlı ahunun sözlüğüydü nehirdi.

Tutku güzel ve birdi. İnsan tutkunun kendisi, tutuku insanın en güzel iç resmiydi...

Hayat tutku ve insanın en güzel masalıydı.

Aş en bakir ve en hakir olmayan tutkuydu.

Aşk, tek ve gerçek olan tutkuydu. Hayat aşktan ibaret, aşk kendinden müsteekkildi.

Peşvani şair, insan nehirdi... Güzelin ve sözün esiri, şarkının, nağmenin bizzat kendisiydi. Kenmin en güzel erkeği en alımlı insanıydı. Muteber zamanlarda sesi ilaç dile ruhlara içilirdi. Endamı fidanda sürgün, yüreği çiçek terhil gözleri sürmeliydi... Kakülleri alnında buğday-başak misali salınırdı. Peşvan gözleriyle şiir yazanlardandı, gözler ise zaten şiir... iki kıvılcık dut tanesiydi dudakları dişleri mercanı yüreği sercandı. Şarkılarında serencam olmaz, sergüzeşt bitmez serdar eylerdi dinleyeni...

Peşvan bir gecebazdı. Atını geceye, gözlerini yüreğe sürer, sözlerini karanlığa eklerdi.

Karanlık ve gece onda aşktı. Uygun zamanlarda dağdan bajara, bajardan dağa kehanet taşır, sözleri terkisindeki heybelerde, taş tabletleri göğsünün üzerinde muhafaza ederdi. O bir taşıyıcı, bir taşıyandı.

Taşımak henüz yük için değil, güzelliğin ve aşkın işçiliği için kullanılırdı. Işığından cümle güzellerin ayva sarısı tüyleri ürperir, içilerinde ateş yanardı. O rüzgara arkadaş nehere candaştı. Dağ en büyük utkusu, bajar yürüdüğü ahkümüdü.

Bir gece rüyasında bir tek simurgun bildiği bir gürgen hasıl oldu. “Sen” dedi, artok düş topla, kavminden düşbazlar devşir düşbazlar biriktir.

Hayatın sürdürücüleri bundan sonra düşbazlar ve gecebazlardır. Peşvan kaç zamandır kavmini saran aynı kara peçeli sıkıntıyla uyandı. Sabah serinliği şaşkın ruhunu ve karışmış kafasını ferahlattı. Biraz ilerisindeki ceviz ağacının yanında atalayan atlıya gözgöze geldiklerinde at peşvandaki değişimi fark etti. Bir gecede değişmişti peşvan.

Sırlar mağarasına yol alırlarken hiç duymadı ışığını, hala düşle gerçek arasında bir yerdeydi. Peşvan, avucundaki sarı kehribar tanelerini saymak için mağaradaki sandıklarduklardan birini aştığında, bir tutam kara saç belirdi gözlerinin önünde...

Kehanet kendi dilinde ve zamanında ikinci işareti vermişti. Bilge Por yine düştü anlam ve mana peşine .Ancak biriktirmeye yabancı bir kavim nasıl öğerecekti biriktirmeyi ? Hiç ihtiyaç dumamışlardı ki buna. İşte o zaman Bilge Por bildikleri kitabeleri, levhaları papirüsler yetmez, taş tabletler gerekir.Taş tabletler kendine sfsınlanıp efsunda yaratılıp yazmalı bu hikayeyi...

Aram baştan sona arandı, baştan sona taşların dili okundu taşlar dile geldi. En bilge taşlar seçip tablet eylediler efsaneyi yazmak için...

Bikirtirmenin o deşheti günahının bilgeliğini ifşa etmiş olan Bilge Por kalamı dile vurdu.”Biriktirmenin silinmez utanıcının talant ağırlığını, hayat ve aşk adına, dostluk ve sadakat adına, güzel eylemek için taştan tabletler yazılacak taş utancı silinmez kalacak ve taştan bir dünyaya TAŞ TABLETLER yağacak...

TABLET III AŞK

Bildikleri en güzel tanım “insan”dı

Ne önüne ne arkasına hiçbir sıfat eklenmeden, saf, olduğu ve doğurduğu gibi...

Tüm uğraşları ve çabaları “insan “ olmaya dönüktü. Henüz kimiliklerin ayartıcılığından uzaktılar. Çıplak ve yekpare...

En alımlı mahremiyet çıplakta gizliydi.. Sıfatları bir üstünlük olsun diye değil yaşamı kolaylaştırsın diye kullanırlardı.

Ayırtıtmak için değil tanımak için, paçlamak için değil iynin ve güzelin bin rengi olduğunu göstermek için...

“İnsan “ın bilgisi kayıtları boyunca öğrenmeye çalıştıkları bilgiydi.

Bu bilgiye vakıf olmaya bir ömür yetmezdi.

Kendi içlerini okumayı, kendi içlerini dinlemeyi bilirlerdi. İnsan bilgisi derya, onlar o derya da kıyılara vuran dalgaları.

Her kıyı ile buluşmalarından, yeniden keşif için deryaya döner, yeni bir dalga olmaya çalışırlardı. Zaman derya da dalga olma ile kıyıda yeniden yaratılma arasında insan olma bilgisini dokurdu.

Kudret güçlü ve zayıf diye ayırşmamış, her ikisini de içinde barındırırdı.Kudret her ikisinden besinler ve dengelenirdi.

Güçlü zayıfta erir, zayıf güçlüde büyürdü...

Bölünen her şey kendine yabancılaşır. Yabancılaşma kendinden sürülmesidir. Kendine sürgün olan başkasına cehennem olur, her türlü kötülüğe açık hale gelir.

Onlar, bunlardan bihaberdir. Akıllarında ve yüreklerinde henüz parçalanmanın zamanı oluşmamıştı. Akılda düşünür yürekte dinlerlerdi.

Döşünmek ve dinlemek aslında birdi. Biri değerinin gerçeği.

Akıl ve yürek, ülkelerini sınırlarını oluşturan iki nehirdi. Ayrı yerlerde doğuşlar bile, ayrı yollardan gitselerde bir yerde birleşir bir birlikte akarlardı. Deniz olurdu insan, insan denizdi...İki nehirin, yürek aklın beslediği deniz.

Bir olan parçalanmaya çalışıldığında gerçek katledilirdi.Ve önlü henüz “katlı”bilgisine sahip değildi.

İnsan insanın katili değil gerçeği.Kendini bulma bir arayış değil bir yolculuktu.

Yol gitmek her zaman birşeylerin aranması değil, bulmanın çağırısıydı.

Bulmak anamakla değil, kendini göstermekle mümkündü. Onu görececek göz işitecek kulak, okunacak el, duyacak yürek bulduğunda ortaya çıkardı. Böle bir diyar ancak yitikliğin bilgisiyle varola bilirdi.

Muktedir olan yitiklikti!

Yitiğin kendisi herkes vakıf değildi. Ancak yitiklerin bilceği şeydi.Yitmek kaybolmak, yok olmak değildi.Bir ahunun gözlerine sürülmek bir yaprağın damarında gezinmek, kuş kanadının çırpıntısına sirayet etmek, kelebek kanadında ürpermek... Herşeyde varolmak demekti.

Herşeyde var olmak her şey de yok olmakla mümkündü.

Bu o zamanlarda zor bir bilgi değildi. Bakılma ve yaşanılan her yerde ve her şeyde kendisini gösterdi. Yitik asıl olandı. Asıl olan kendini varederdi.

Bilgi ve zaman mealinde tek gerçek yitikti. Çünkü o ne tarih tutmaya ne vekanüvis olmaya ne de katipler aramaya ihtiyacı olmayandı. O her şeyin kalbinde kendi varedebilecek ve istediğinde de yok edebilecek iksire sahipti .

Bakmak her zaman görmek, işitmek her zaman duymak dokunmak her zaman hissetmek değildi. Bunu sadece yitikte olanlar, yitiğin eşiğinde yuyanlar bilirdi. Ve onlar yitiğin bilgisine ve kendisine müktedirdi.

İnsan olmanın ve yitikte yaşamanın en güzel ödülü ise aşkta sonsuz pınarlar gibi çoğalmaktı.

Aşk ve sevgi ancak insan da ve yitikte bu kadar lekesiz, bu kadar güzel ve mukades olabilirdi.

Çünkü aşkın bilgisi yoktu, sevginin kudreti çoktu.

Aşk bir bilgi ve bilme işi değildi. O bir tanımlamada boğacak kadar pasit değildi. Ne rengi, ne dili, ne biçimi vardı. “ O doğmayan ve doğramayandı.”

Aşk riya ziye ye girmeyen tek riya ziye ydi...

Aşk laldi...

Kendi dışında hiçbir şeye benzemeyendi. Ve bunu bilmeyenler onu herşeye benzetirlerdi. Oysa benzetme aşkı soldurmak ve öldürmektir. Onun dili dildisizliği, rengi rengsizliği , sesi ise sesizliği ydi. Her tanımlama ve sıfatlamada eksilir aşk. Eksildikçe tüketilir, tüküldükçe yok olur.Oysa Aramailerin zamanında ve diyarında kimse bu hataya düşmez bu gunahı işlemezdi. Kimse aşktan çalmaz eksiltmezdi. Kimse onu aramazdı. Çünkü o bulunacak bir şey değildi.Aynı zamanda kaybedilen hiç değildi.

Aşk tutkunun gizli tarihiydi...

Ona ömür biçenler aslında kendi sınırlarına ve yanılgılarına ömür biçerler. Oysa yitiğin diyarında insanın yüreğinde o zamansız ve mekansız tek gerçektir. Nerede nasıl olacağı nereye nasıl olacağı kimi kutlu kılacağı asla bilinmezdi.Tanımsız ve tasfirsizdi. Bileinebilirlik ile bilinmezliğin arasına kurduğu salınacakta sadece düşler salları, bu düşleri rüyalara eker, rüyalar kendi yollarına kendileri çıkar, mihmandar istemezlerdi. Bazen sadece yol olur menzil biterdi.

Menzilsiz yoldu aşk...

Aram aşk diyarı ydı.Aşk tutkulu, sevgi durgu diye ikiye bölünmemişti. Tarihi tutulan tek gerçek aşktı. Aşkların tarihi yaşamın kaynağı ydı.Yaşamı vareden aşkın kendisiyi. Tapınılan tek tanrı ydı.

Tutukuların en güzeli ve sağanak halinde yağanı ydı.Yağmur her zaman su zerecikleri taşımaz , güzel zamanlarda duygu ve tutku gökten inerdi. Su beraklığında yağmur yoğunluğunda.

Yağmur sadece toprağa değil bedenede bereket ekerdi. Can ıslakta tendi.Islanmak en güzel ürpriydi. Yağmur ıslaklığın en saf haliydi. Yağmur aşka seranat yüreğe telveydi. Tabiatın dirilmesi, çileğin şirili, ormanın türküsü, dağın libası ydı.

Aşk yağmurdu...

Aşkları tüm diyarlara yayılsın diye, yağmurun sesiyle söylenir, rüzgarin diliyle yapraklara yazılırdı. Her mevsim dönemünde yapraklar toz olur rüzgar o tozları başka diyarlara taşırdı.Yağmur o tozlar yeniden dirilir, toprağa karışır, ağaca sürülür yaprak olur gözlere sırların aşk başka diyarlarda yeniden doğardı.Güzel böylece kendi dilinde kendini yaratır,

diyarında yaşırdı. Her beden onun iksirine, her ten onun ilacına, her ruh çaresine muhtaçtı. Sınırsız ve yasasızdı.. Hükümünü bir işretle verir, o işret imeleceği yeri kendi bulurdu.

Ve ırmaktı aşk...

Kendi denizini bulan...O denizden yeniden yeniden tazelenir durulur, büyür, açılır gelişir ve dinerdi.Tende can, ruhta bedendi...

Aşkın güzelliği anlatılarak kirletilmezdi. Söz aşkı eskitiğinden başka diller kullanılırdı... Bir bakış bir tebesüm, bir dokunuş...Göz nurundan dökülen tek bir damla gözyaşı bin mısraya değer, bin gazel beyti yerine geçerdi.O gözyaşları ki yazılmamış, yaşanmamış, tanımlanmamış, güneş ve ten yüzü görmemiş bin hayat ederdi.Her gözyaşı tanesi bir hayattı.

Aram'da aşk, Aram'da hayattı. Aşk ülkenin bendenin sülûtiydi. Aram coğrafyası aşkın diyarıydı. Aram aşktan ibaretti. İmkansızın içinde imkan , muhtacın içinde ihtiyaç, yaranın içinde yar, hayatın içinde gerçek...

Aram bir cennet...Herkesin yaşamak istediği, yaşamayı hayal ettiği ve Aramlerin yaşadığı ruhsardı. Hem hayal hem gerçek, hem var hem yok, hem tam hem yarım, hem an hem zamandı, hem mekan hem mekansızlık, hem sınır hem sınırsızlık, hem düş hem düşlük, hem güzel hem güzel, hem iyi hem iyi...Aram baştan sona yitikti. Kendi yitiğin bilinmeyen lisanı, bilinen diliydi.Aram hem kendi, hem de kendi dışında her şeydi...

İki nehir arası bir diyar,Bir kız saç diğeri çabamı gözyaşı olan iki efsane iki gerçek, iki uzun hikaye, iki taş tablet...

Aramı besleyen iki gülşah, iki pembe uçlu düşgah, iki mukudderarı. Biri murda diğeri ceren, iki ahu, iki ırmak. Bir bedende iki can, iki canda bir ten, iki gözpınarlı iki karadut tanesi uçlu meme...Aramı emziren, kavmini büyüten deguş, iki hayat bir yazgı... Aynı yatakta iki iki suveyda...Biri mavi, biri yeşil renkli iki gül...Aramın çifte gülü, gülnazı-Biri gül öteki çıra, Aramın gül- çırası...Biri ateş, bir perane; Aramın en güzel aşkı... Biri peri öteki ruj Aramın perinusu...Aramın sürmeli iki terli biri efsune öteki destanı; Aramın en güzel masalı...

Bu iki çekşm-i rahşan akıtkıları her yere hayat taşırlardı. Geçtikleri her yerde bet-deniz açtırır, uğradıkları her mekan ve zamanın rahmine bereket saçarlardı. Aram'ın upuzun örüklü, binbir döğümlü saçlarıydı.Aram, onların varlığıyla baştan başa ihsan ve ihvandı. Kendi dillerinde toprağı , tabiatı biçimlendirir, kendi şiirleri kendi haklarıyla yazarlardı. Aram onların dilinde, kitabesinde, onların çizdiği surette bir muazzamdı.Muhteşem ve görkemin en güzel anlatımıydı. Onlar taibatın Arama bahiş ettiği iki mucize, iki karikuladeydi. Tabiat Aram-da taşsız ve tahtsız en yüce eceydi.

Ecelerin ecesi, güzelliklerin servanıydı. Öyle bir diyar bahşeylemiş, öyle iki güzellikle benzemişti ki Aram, kimse görmesin kimse duymasın kimse blmezin diye masallara , efsanelere, destanlara sürmüştü. En kutlu sürgün buydu. En mutlu firarlık gerçekten çıkmaydı. Bir diyar ancak bu kadar gerçeğin içinden sürülebilir, ancak bu kadar gerçek olabilir. Kimsenin erişemeyeceği ancak herkesin görebileceği bir sır-ı muazzam ancak bu şekilde bukuü bulabilirdi. Ne ki o da her mual gibi gerçeğin sınırları içindeydi. En var ki bir gün keşf edilecek ve akibeti kim bilir ne alacaktı. Belki katıl edilecek belki de gerçeğin dilinden kaçıp yine masalla gizelencekti.

Yazgının kehaneti kendi gerçeğinde kendi bilidiğini övmeye devam ediyordu...

Aram zaman bütün sınırlarından bütün harmanilerinden ve libaslarından bigan hakle iken, Aram kendi masalında kendi gerçeğini yaşamaktaydı...İki nehrin kutsal sularıyla çevirili bir cennett...

Talanın biligisini henüz, zihne düşmemişti...

“Kız saç” öyle bir manilde çüzülüyordu ki, geçtiği her yere güzelliğinin bin bir işaretini bırakıyordu.

Dağ kendi güzelliğini onda resmetmişti.

Bir ırmak ancak bu kadar rahşan olabilirdi.Yaratığı mucizenin ahengi o kadar muntazamdı ki, Aramlar aşkın tınlarını bu ritimde yakalamışlardı. Irmak boyu kendini yaratmakla kalmamış, savurulan saçlar işlere doğrudan toprağa bereket gark ettirmişti.

Saçların o dalgalı hülyasında büyüyen menengeç ve ceviz ağaçlarının yeşili, gürlüğü , güzelliği mey tadındaydı, Yemyeşil yaprakları koyu yeşil yemişleri her derde deva her yaraya ilaçtı. Yeşil, menegeç ağacının yapraklarında ilahı bir kitabeydi.

Cevizlerin yeşil kabuklarını damarlarında yeşil aşkların tarihi yazılı duruyordu. Aşkın bir yara olduğu kadim zamanlarda bütün o yaraların tarihi bu ceviz kabuklarına yazılıyor yarayada kabukların suyundan yapılan ilaçlar sürülüyordu. Menengeçler kendi sırasında fıstık yaratıyor o yeşil güzellikten erguvani parıltılar doğuyor, yeşilini içine akıtıyordu. Yeşil fistiğini menengecin ve cevizin dilinde kendi suretini çiziyor, Aramilere yeşil bir masal sunuyordu.

Her ağaç kendi masalını yaratıyordu...

Karadutun siyahı tutkulu, yeşil dut çılgın, sarı dut dingin şarkıyı söylüyor, ırmağın sesinde her biir ayrı bir melodiye dönüşüyordu. Kocaman yapraklı, geniş gövdeli ağaçlarında herşey başka bir anlama dönüşüyor, dokunanın ellerinde izel bırakarak bellek yaratıyordu. İnsanın ayasında kader çizgileri böyle oluşuyordu.

Kokusuyula mesd eden sandal ağacı, hasta ruhlara ilaç gürgen, başka bir saç telinde boy verirlerdi.

Çınarlar, çamlar, sıraseuiler...

Çınar; kadim olanın diliydi. Tüm zamanların tarihini gövdesindeki halkalara nakış eder, görkemi kadim olunan itihşamını anlatırdı. Hayattı anlamının başka bir yoluydu çınar...

Çam; Ararmın güzel testileri olan seneklerin yapıldığı ağaç, senekler suyu ne ısıtır, ne soğutur, kendi tadında ve kıvamında muhafaza ederdi.

Sedir; tüm ağaçlar içinde en kaim ve daim olanı.Bedeninden kayıklar yapılp deryalara çıkılan , yolu su akı eriten, suda yol yaratan, elvan suların ufuk kızılığında, binbir iplitiyle oyanışıp yeni renkler yaratan kudret ağacı .Kendinde güç ve sağlamı sırtlayan kutsal ağaç.

Erguvanlar, akasyalar yakuti elma, kehribari armut ağaçları...

Adı sanı duyulmamış nice ağaç ve budaklar....

Taşa , toprağa, ağaca, ota, envai türden canıyla hayat taşıyan, rengi güneşle ayla, bulutla değişen tenlarda güzellikler saçan kız saçı...

Güzellik nasıl ki, kendini göstermek için türlü biçimler buluyorsa kız saçıda kendi resmini kendi sularıyla çiziyordu...

Aramanın diğer ucunda başka bir hüznün ırmağı kendinden siluetler düşürüyordu toprağa...Çabanın gözyaşları, kendi göz pınarlarını kurutana dek akıtıyordu yaşları gözlerinden.Mavi-yeşil hüznler, sarı- kumral hüznler çiziyordu geçtiği kıyılar boyunca...

Anayurdu dağ idi çiçeğin, o da çiçeklerini kendi hayat suyula büyütüğünden, dağ çiçeklerin iz düşümüydü çobanın gözyaşının çiçekleri...

Ne güzel, ne bereketli tarhlar vardı, o kutsal gözyaşlarının kıyılarında...

Önce sürgünler boy verirdi , sürülen suda gizli ırmakta sırlı çiçek renkleriyle di.

Henüz sürgün zülmün diline gelenek değildi. Sürgün, ıslak bir düş idi. Tüm Aramilerin dünyasında salkımlar söğütlere, sazlara yol verirdi.Yol henüz kendinden başka anlamlara bürünmemişken, yol çiçekle sevdıyla imbibik iken...

Su çiçek ruh, su çiçekte bendendi.Hüznün dünyalar güzeli çiçeklere bürünürdüğü tek ırmak kıyısıydı çobanın gözyaşları...

Çıvıt rengi gök altında tanımi olmayan bir renge bürünürdü.

Renkler kendini başka biçimlerde gösterirdi.Yabani üzümlerin boy verdiği kırmızı yakutlara , sarı kehribarlar gibi ışyan bin türlü ağaçlar...

Su, yeşil ve torağın en güzel üçlemesi olan hayat ağaçları... Kara dilber, sarı fettan, beyaziffet dutları, her biri yar dudağı, yar yanağı, yar gamzesi olan ...Ve çobanın gözyaşlarının mühürlediği sularında gizli hayat kaynağı gibi açan türlü rayihalar...

Toprağın derinlerinde, Aramın koynunda açan lalezarlar, lalesular, manduyalar menekeşler...Gülerin her bir türlü, bin yapraklısı, mavi renklisi, bembeyazı, sarısı, pembesi elvan goncalar...

Kına çiçekleri kızıl bir hüzündü.Ama hayatın anlarına dair.

Nergizler her şafak sökerken ayrı bir şebnemle açardı yapraklarını.

Güneş çiçeği göğün karanlığını piraze renge boyardı gece çiçekleri siyah bir ipek gibi katılırdı serenada.Feseleğenler yaşanacak olanlara dair bir dildi. Siklamen kalbini çiçeklere akıtan keleklerin saklı rarihiydi.

Newroz çiçekleri bir başlangıç diliydi....Aramda her canlı kendi dilinde konuşur, herşey kendi anlamını oluşturu.

Çobanın gözyaşı, hüznünlere yol almanın haritasını çiziyordu. Ve Aramiler hüzhü anmadan mutluluğu eksik yaşayacaklarını biliyorlardı. Henüz hüzne keder bulaşmamışken, aylardan beslenmezken, kırılğanlıkların yatağından geçmemişken ve hüznün henüz başka anlamların ve duyguların yerine kullanılmazken yüreklerine yazıyorlardı hüznün duygusunu... Ve hüznün, çabını gözyaşının sevinç ısıltılarıyla pırl pırl parlayıp ipil ipil ipildirken bütün zamanlar lal idi, bütün çiçekler , sevdalar, bütün ağaçlar toprak lal ve tüm hüznünlere lal...

Aram ‘ da aşkın boy verdiği yatak böylesine zengindi.Yürek kıyılarında hayatın kırılgan ve kırılğan zamanları henüz oluşmamıştı.

Cennet diyar da hayat ancak bu kadar mutlu sürebilirdi. Ancak hiçbir güzellik sonsuza dek sürmez.Bilge Por bütün bu güzellikleri taş tabletlere kazıttı.

Taş gizli tarih , örtülü bilgiydi.

Ne varsa yazılmalıydı.Böylece biriktirmenin tanımına ulaşıyorlardı.

Taş tabletlerin yazıları kavimin biriktirdiği düşbazzardı. Peşvan, her tablet efsunlandıktan sonra tableti dağın koynuna taşıyor, toprakla sırliyordu.

Bir akşam- üstü yanından güle onaya geçen Aram kızlarından Şev’i kara saçlarından tanıdı. Peşvan. Daha görmeden aşık olduğu Şev’i de aynı tanıdık bakışlarla karşılık verdi ona. Dünya durdu.An dondu. Kulakları duymaz , elleri tutmaz oldu, sadece ikisi vardı yer yüzünde. Binlerce kelek yüreklerinden göğe uçtu, sonra aynı kelekler renga reng çiçeklere dönüşüp başlarına yağdı.

Diğer kızlar gülüşüp şaklaşarak Şev’i çekiştirip sürükleyerek yollarına devam ettiler.

Peşvan durduğu yerde resmedilmiş gibi kalakaldı. Güneş battı, yeniden doğdu Peşvan kırırdamayıdı.Kimibilir ne kadar zaman sona gözlerini bulunduğu yerden bütün Aram diyarından çevirdi.Bir tarafta sisa, bir tarafta Sî, Aram en güzel şehir ve diğer kentleri...Birde en güzel cennetleri Aramın kalbi bütün itişamiyle mavi gök altında doğan geneşin altın sarısı ıkışıklarıyla parlayan Besta...Peşvan, bir gün Aramın en güzel kızıyla orduda mutluluğa yol almanın düşünü kurdu...

Düşler Aram da gerçeğe giden yolun başlangıcıydı....

TABLET IV DÜĞÜN

Besta bir yazgının yüreği.

Aramın kalbi, güzelliklerin baştacı, şiirin , sözün , anlam ve manasının deryası...

Besta düşlerin ecesi.Aşkın ve sevadının diyarı... Besta, gizli ışık, ayan karanlık...Atının mazisi...Işığın kırılğan haznesi..Besta, zamansızlık tılayelerin ay-ışığıyla yıkandığı vadi... Bereketin rahimi.

Besta, bir tarihin özeti.Yazgıyı nergizlere yazan, efsaneleri koruyan hikayeleri yola çıkaran, hancı, Geceleri ayrı güzelliğe , gündüzleri ayrı narinliğe bürünen nazenin sevgili. Masal kadar gerçek gerçek kadar masal.

Lal aşkların ıslak yatağı...

Besta , kendine akan zaman...

Mühürlü pınarların sadece lal aşkalara aşan lal sevda.Lal yataklarda, lal hikayeleri, lal yapraklara lal-i derya ile yazan vakanuus.

Karacanın koynunda raks ettiği, ahuların pınarlarından usulca kana kana içtiği , mardaların sabah çiğlerinden susuzlukların giderdiği alageyiklerin yeşil vadilerinde sekerek uçtuğu...

Cümle kuşların aşk şarkıları şakırdadığı , kelebeklerin çiçeklerinden ürperti topladığı, bütün narin varlıkların dokundukça gezelleştirdiği...

Güllerin ve karafillerin hayatın ruhu olan renkle, sabah şebemleriyle sevişerek açtığı , ıtırın , iğdenin baygın kukularıyla ruhlara sükunet ve sabır taşıdığı... Hayatın ve sevincin türlü renklerine ulaşmanın sırnı koynundaki vadilerde , ısıltılı derelerinde yeniden devşiren , kuytuluklarında yaşanacak tüm güzellikleri kulaklara fısıldayan, yosunlarda, yeşil ovasında, adı henüz konmamış bin türlü yoncasıyla...

Ve güllerin, ecesi, Besta Gülünün tüm ithşamıyla yürekelere sevgi taşıdığı , mutluluğun ve hazzın mühürlü kapılarını koklayana açtığı...

Işığ kiran prizmalar gibi sulara tayfalar yaratan, o tayfalardan isteyen ruhuna tüm renkleri yansıtan...

Ruhun ilacı, bedenın tacı olan meylerin kaynağı akşamlar yaban ile uysalı aynı rahimde taşıyan, kadim zamanların, efsunların, kadim hikaye ve masalların Aram'a en güzel bergüzarı Besta ...

Labirentlerinde kayb olmamak için her köşesine Aram'ın dövmelerinden işaretler bırakılan ve o işaretleri Besta'nın Canlı birer tasfiri olan güzel kız ve erkeklerin yüzlerinde taşıdığı mühürler.Dövmeler bir dildi. Aram'da Bestanın hayata, aşka dair bütün anlatılarını sırlandığı efsunlu dil...

Dövmeler bütün zamanlara açılan kapıların imiydi. Yıldızları kışkırtan ısıltıdaki Aram kadınlarının gümüş tepelerinde ruhlarına açılan kapıların kilidiydi....

Sis-bulut, Besta da ressamı kışkırtarak güzellikte resimler çizirdi göğe. Siler, bazen kadife tenli bir sevgiliyi, şehla bakışlara bürünen aşk delikanlıyı , mavi-yeşil tüllerle örtülü nazenin bir güzeli...Tenin terle nasıl çiğlendiğini, saydam ve şeffaf tüllerin ahü gözleri nasıl boğulandırdığını yada bulanık görünen ve esrara gürünen nasıl cazip bir hal aldığını anlatan resimler...Dağların başına çöktüğünde en kudretli biel nasıl gizleyeceğini gösteren, vadide akan ırmağın şehven-i tütsüsü...

Ve bulut gökte bir sanatları ; şafağın kızlığını yarın dudağı gibi, akşamın, kızılığını gözlerdeki ateş gibi çizen, gece yıldızları nasıl sevgilinin yüzünü gösterip gizlemesi gibi çevreleyen, Bestayı kıskanıp resmini gökte kendi kalemıyla resmedip nispet yapan, kıskanç aşklar gibi onun grteniyle örten, kendini aşktan pardalayan aşklar gibi parça parça , kimi yerde yoğun kimi yerde ince bir tabaka gibi resmeden göğün kalemi...

Besta kendıyla cilevleşen, bütün doğayla yar –yaren, dost... Herbirine güzelliğinden verecek ve duyuracak kadar zengin...

“ Ah Besta! Diye ineleyen tüm yürekleri bir rüzgarıyla, bir görüntüsüyle dindiren aşkın yatağı hangi masal coğrafyası , hangi gerçek haritası bu kadar lal ama bu kadarda dikat olabilirdi...

Besta lâl diyar....

Besta kendi karanlığında ışığı, ışığında karanlığı devindiredururken bir kafil e yol aldı işlerine doğru.Mutluluğu muştulayan kafil e adet üzerine doğu kapısından Besta'nın vadilerine, ormanlarına, pınarlarına ilerliyordu.Aramın çengilerinden en iyilerini yanlarına

getirmişlerdi, raksede ede atlarından, lir ve teplerinden yükselen nağmelerle Bestanın tüm varlıklarını ortak ediyorlardı, sevinçlerine, Raksları Bestanın bütün güzellikleriyle danstaydı.

Tatlı bir esinti gibi Perirû Vadisine indiler. Aramın kadınlarından ve kızlarından oluşan kabile, kutlu sevinçlerini Bestanın yüreğinde perçinlenemeye gelmişlerdi. Bestanın kutsadığı gönül birilikliklerinin hayat tüm tadlarını bandıracağını belirlerdi. Besta hangi gönüle yol vermişse o , kavmin en şanslı kişisi demekti Bestanın lal yataklarında aşka yola çıkanların yüreğinde sonsuz sevgi pınarları akardı. Besta'da aşk, Besta'da yarı kollarında hissetmek yitiğin derinlerindeki en güçlü duyguyla buluşmaktı. Ne tasvirini ne tanımını olmayan Bestanın lal diliyle sırlanmış, ancak ruhun ve bedeninin ucra yerlerinde bir titreyişle ihssedilebilecek...Ve his henüz bir bilme biçimiydi.

Kabile, Besta'nın sunduğu güzelliklere ve yaşatacağı tüm el değmemiş hazlara minnet için, en güzel rakslarını, yele tutulmuş öğütler gibi bedenlerinin binbir ritmi ve ve rayhasını sunuyor, baş döndürücü kolarıyla Bestayı baştan ayağa, aşka aç, aşka doymuş ten rayhasına boğuyorlardı. Herkesin minnetini kendi diliyle sunduğu zamandulardı.

Aramın kızların; herbiri ayrı bir güzelliğin taşıcısıydı. Aramın en güzel çiçekleri, kelebekleri, en güzel pınarları... Kimin üzerinde ince tül den, satenden, şeffaf ipekten giyerlerle tenlerini ışığa, havaya ve Bestaya tüm cümertlikleriyle sunarken, kimisi alı pullu fistanıyla Besta'nın tüm renklerini üstünde taşıyan, kimi de zambakları, nergizi , lale, yaseminleri ve secm hülleri kışkandıracak renkte libaslarıyla Besta'ya nispet yapan...

Aaramın kızları Bestanın gülleriydiler...Besta doymuş sevgilinin gözlerindeki parıltıyla derinindeki en mahrem yanlarını açıyordu gelen kızlarına. Herbiri bir çiçeği andıran güzellikteki yanakları üzerinde bir dövme taşıyor. Her dövme birkaç manaya geliyordu. Bu anlamlardan bir de hangi aileye ait olduklarının işaretiydi...

Kiminin gözleri şehla, kimininki boncuk tanesi, kiminin ki baygın, kiminin ki gözleri irilikte ayla yarışır, kiminin ki arzuları en mahrem yerinden çıkartan üzümler kabında, kimininkine ise tarif bulmak zor...

Ve yeşil, kahverengi , bal rengi, ela alacalı günün her vakti başka renk alan, ırmak yusunu, kestane rengi, topare kül rengi ve en güzelleri olan karadut tanesi kapkara gözler. Göz kareleri ahûya, mardla, karacaya, uçurma , yaprağa, hilale nispet yaparcasına rana olan...

Türlü renkli sürmeler çekilmiş o fettan ferler , o hayatın ışığı olan gözler...

Çiçek bahçesi kelebek ovası yanaklar, o yanakların içine işleyen arzu delhizleri gamzeler...Kiminin çenesinde çifte yonca gül, gül dolusu ince çizgiler.

Kırmızı kalaleri kışkandıran , yaseminleri utandıran , çiğlerin her sabah sevişmek istediği şafak tazeliğindeki yanaklar...

Her biri ayrı kalemlerle çizilip, ayrı bir biçimle yüzlerine kazınmış granitten, mermerden, akike ve elmaştan daha biçimli burunlar; kiminin kemerli kiminin fındık tanesi, kiminin de tarlada başak...

Durdakları cerenlerin başlarında kana kana içmeye dayanamayacağı iki pınar, sözlerin, şarkıların döküldüğü şelale; ruha, arzuya asılan simlerle yıldızlanmış kapı kanatları, dokunduğu teni diriltecek kudrete sahip derya dalgaları, hazdağının karanlık yollarına açılan sihirli geçit, şebnem düşmüş iki taze yaprak ...Bazısı etli dalgın bazısı düz bir çizgi, bazısı iki uzun patika, bazısı ıslak tarla , bazısı dar bir dağ geçiti...Ayrı ayrı tadlar taşıyan aşkın mühürlü, hazzın başlangıcı tenin en nazenin çiçekleri, öpüldükçe duygulanmayan, tadı asla unutulmayan en güzel meyve...

Ve bütün bu güzellikleri boydan boya sarmalayan saçları; sarı, toprak rengi, kumral , kına çizgiyle kızılaştırılmış kara – kapkara saçlar, türlü nehirlerde umuzlara akan nehirler. Gür ormanları andıran sükun bir nehir gibi dümdüz akan, bukle bukle kıvrımları ayrı çiçeklerle bezenmiş bahçeleri andıran uzun-upuzun , uçları kalçalarının üzerinde rakseden, usulca okşayan...Örüklerle, zülûf zülûz, tel, tel, çemi çemi omuzlarına düşen, bukleleri şakaklarında bir şiirin son dizgesi gibi duran, kakul olup alınlarında perçem düşüren, ay yüzlerini hale gibi

çevreleyen, kimin söğütlerle bezeyen pınarlarına, kimin gözlerle çevirli dere ağızlarına benzeten...Yamçalarında gizlenmiş , dağın koynunda birden önüne çıkan çiçeğe bahçeleri gibi kimi...Harelenen her güzellikteki o doymuş tadı taşıyorlardı.

Çenelerinin altından, o inci- mercan gerdanlarından baheçnin diğer güzelliklerine giden yol, sevdâ zamanıyla bir yılda inilebilen çek yamaç, arzusunun uçurumlarına inen narin patika.

Herbirinin ayrı büyüklük ve çekicilikte göğüsleri; iki nar tanesi, iki elma tanesi, uçlarını çiçekleyen karlarla göğbe bakan... Mora, pembeye, toprak rengine çalan nergis uçlarıyla, gül goncalarıyla hayatın sedef suyunu taşıyan, kıvrımlarında türlü hazları gizleyen memeleri...

Kadın bedeninin en bereketli en narin yerleri, tırmandıkça zirvesinde mutluluğu muştulayan ik dağ. O iki dağın arasındaki vadiden, hayatın suyunu taşıyan ayrık vadiye uzanan karanfillerle bezeli yol... Ve her biri ayrı bir ritimle tikreyen, hiçbir dağa harikasının yanaşmayacağı güzellikte kıvraklığa ve biçime sahip kalçaları...

Billur kolları, bütün bu harika ve muhteşem güzelliklerle bezeli, doğa harikalarını taşıyan sütunler. Diz bükümlerinde oluşan kıvrımlarda gizli türlü tadlar, her kıvrımda, her çizgide her hücrede duyanlar, hazlar taşıyan ve keşfedilmeye bekleyen gün yüzü görmemiş tabi altın en güzel coğrafyaları herbiri Besta'nın ayrı bir resmi, ayrı bir yüzü...

Bestanın kızları ve kadınları...

Çiçeklerle tatlandırırdıkları şerbetleri birbirine sundular. Rakstan yorgun düşmüş terli bedenlerine Bestanın çimenlerine yayıldılar.Çimeler, tenlesdeki rayihayı ve teri kendilerine ve toprağa içirdiler, ki bir dahaki mevsim dönemindeki en güzel yeşili yaratabilsinler diye...

Sonra güzeller gözeli Şev berlidi işlerinden ...Gül damlası, çiğ tanesi su zerresi, tanesi , ılık hüzmeleri , yaprak damarı, pınar yatağı, taştaki ateş, keş kanadı, yürekte suveyda...

Raksa durdu.Tenin her kıvrımını ayrı bir ritimle tiliyor, saçları yüzüne izler bırakan , lûleriyle su gibi akıyor, bütün mahremiyetler gizlendikleri yerlerden işfa olup çırpıçplak kalıyordu. Udun tellerinde dolaşan Şevin titreyişleriydi..Gözlerindeki ısıltı, dudağındaki tebessüm, tenindeki buğday bereketi, hilal kaşları , menekşe göz hareleri, kara gözleri, rüzgarın titrettiği yapraklar gibi inip kalkan memeleri, kalçalarının kıvrımlarındaki ritmik titreyişler, kınalı el ve ayakları...Ve rayhisiyla Aram'ın en güzel şiiri, Bestanın ecesi idi...

Bestanın mühürlü pınarlarından birine indiler.Su başlarına inen cerenler gibi ürkek ürkek suya dokundular. Bütün esvaplarından soyunup uryan oldular. Ruhları gibi bendeleri de çıplaklığın asaletiyle ıslık ıslık... Suyla uynaştılar, suda oynastılar, su da oynastılar . Söğütlerin gölgesindeki küçük bir şelalenin aktığı köşeye tek başına gitti Şev. Güller ve çiçek yapraklarıyla doluydu pınarın üstü. Su tenine ipildi Şev'in. Su utandı güzelliğinden damlacıklar mutlu bir ısıltıyla teninde süzülürken kısırak tazeliğindeki bedeni mutluluğun ön titremelerindeydi...

Suyla sevişmesini bilmeyen, hazzı yaşayamaz...

Çam seçeneklerden taşlarla suyu önce saçlarına sonra diri göğüslerine, hayatın tohumlarını taşıyan vadisine ve her hücrelerine taşıdı. Teni suyun kudretiyle güzellik bahçesi gibi tomurcuuu duruk, karnından kasılarına sıcak bir esinti aktı, şahremi dolgun meyvelerden daha dolgun bir hale geldi. Hazzın doruğuna varmadan kıyısından dönüp sudan çıktı.

Bestanın batı kapsından Araimn erkekleri gençleri fertlerin eşliğinde, akşamüstünün kızıl göğü altında, ısıltıyla parlayan gözleriyle içeri girdiler. Yüzlerindeki gülüşlere eşlik eden mercan dişleri, türlü reklerde gözleri biçimli güzel yüzleri, kimin uzun, kimin kısa saçları söğütleri kışkırtan endamları ve tüm görkemleriyle, birer düşbaz – gecebazdılar. Gözleriyle şiir yazan, şair insanlardı hepsi...

Türlü ritimler dansa durdular, halaylarla coştular. Ilık terler boşandı bedenlerinden, havada keşif bir ıtır kokusu , ağır iğde kokusu ve hepsini dengeleyen akasyaların kokusu vardı.

Nefesleri nane ve karanfil kokuyordu. Tatlı bir yorgunluk içlerindeki heyecana eşlik ederken Besta 'nın bir başka pınarına indiler. Tenleri suya değdikçe serinlediler , baştan ayağa dirildiler. Her hücrelerinde hayat yeniden devşirildi.Gövdelerinden yükselen kokudan kelekler sarhoş oldu.

Peşvan bütün yalınlığıyla içlerinden sıyrıldı.Düşler kanatlı kuşlar gibi ondan önce vardı dağa. Avucunun içini dağa doğru tutup gözlerini yumdu.Dağdan Peşvanın bedenine, onun teninden dağa, uysal bir akış sayandı.Dap, içindeki kudreti şefkatle birlikte ona o içindeki tüm güzel ve sevgi yüklü umutlarını dağa verdi.Bu ritüel bitikten sonra Besta'nın kalbine Lâlê yürüdü.

Cıvı cıvı sesleriyle neşe ve mutluluk saçan kafileden, gülümseyerek kopup kendisine doğru gelen Şevile Bilge Por'un huzuruna çıktılar.Bilge Por'anın yanın vardıklarında ay utangaç yüzünü göstermeye başlamıştı bile, Ellerini tutup birleştirdi Bilge Por.

“ Siz Aram'ın iki suveydası Bestanın kutlu çocukları , Siz Aram'ın kehanet yüklü iki sır kuşağı, içinizdeki tüm güzellikleri ve sevgiyi paylaşın.Hayat rayihasını, sözlerle, gözlerle, yüreğinizle birbirinize içirin, sevginin daim yüreğiniz kaim olsun .Aram'a kutlu ışık, Besta'ya mutlu bir gelecek olsun. Kehanet bir birleşmeye geleceğin güzel tohumlarını kesin;...

Her ikisinin de iki kaşları arasından öpüp dağın koynuna doğru yola çıkıp gitti.

Ay gümüşü şelaleriyle tenlerine gecenin ışığını içirirken,Şev ve Peşvan Aram'ın en güzel diyarı, Besta'nın kara-kızıl, sarı kehribar taneli üzerlerinden damıtılmış meyleri içirdiler, birbirlerine...Yürüdüler, yürürken ayakları altında usulca boyun eğdi cümle tabiat.Aydan Besta'ya hediye diye sunulan iki gümüş tendiler. Durdular, gözlerindeki mutlu pınarı içlerine alatlar, yıldızları kıskandıracak ısıttılar saçtılar bakışlarıyla...Hayat son bir mutluluktan şimdi, kenetli avuçlarından birbirlerine akan...

Besta 'nın gizli yataklarından birine vardılar. Herşey her yer lâl rengine kesmişti. Tliş konuşmadılar.Peşvan, Sev'in bakışlarındaki aşete, yanmaksızın nasıl bakacağını döşündü...

Artık gece, meletemini tatlı bir esinti gibi içlerine akıtmaya başlayınca gül yasemin ve türlü çiçek yapraklarından düşenmiş lâl yatağa oturdular. Zaman ve mekandan tamamen koptular artok. Herşey onlara ritüel yapan, etraflarında danseden bir döngüde devinimini sürdürürken, Peşvanın eli Şev'in üzerindeki şeffaf ipeğe uzandı. Dokunuşunda titredi ama ürkemdi Şev. Şeffaf ipeğin altındaki hazine ayın şafkıyla ıslı ıslıldı. Peşvan'ın saten üstünlüğünü eleriyle aldı Şev, ellerindeki kına kokusuyla sarhoş oldu Peşvan. Yeryüzünün büyük dini olan aşk ve onun en kutsal ritüeli olan sevişme uyumla ve ahnekle başladılar.

Peşvan elleriyle usulca o çiçek bahçesine dalaştı önce, Şev'in siyah gözlerine baktı. Şimdi baygın bakıyordu.Ne muthıştı o hali, dudakları hafiften aralanmış olgun dut taneleri, yanakları yaldızlı ve uçucu ipektendi. Elleriyle çıktıkları yolculuğa dudaklarıyla devam ettiler. Dudaklarında dillerinden akan aşk şiresiyle tatlandırıdılar tenlerinin yeryerini .

Şevi kucakladı Peşvan, şaraba dokunmadan sarhoş olmaya benzer bir baş dönmesiyle gözleri kaykıldı. Ağzında hala şevin bıraktığı amber tadıyla saçlarına gömdü başını, o bayılta kokusunu, saç lulelerinden akan rayihayla bir daha içti. Dsedef boynun buselerle mühürledi. Her buse Şev'in içindeki gizli mabetlerin kapılarını aralıyordu. Bir alageyiğin nemli ve kırmızı dudaklarını andıran dudaklarıyla, Şevin bedenine şiir mısraları diziordu.Şev o mısralara ruh veriyor, imgelem bu danstan çıldırıyor, uygun tanımları bulmakta zorlanıyordu.

Şimdi Şevin bendeni, suyun saydamlığıyla ayın gümüşü parıltılarını buluştuğu pınar ağızıydı. Göğüsleri hazzın verdiği olgunlukla girilmişti. Uçları iki kor ateş gibi yanıyor, iki pembe gonca gibi aşılıyor iki kızcık tanesi gibi parlıyor , iki üzüm tanesi gibi katılmayı bekliyordu. Boncuk boncuk terler, sabahın çiğleri nasıl ki güneşin ateşiyle toprağa akıyorsa, öyle akıyordu alnından, sırtından aşağıya... Evren onlara itiatte kusur etmedi.

Tenlerinde dokunulmadık yer bırakmayına dek yolculuğa devam ettiler. Her dokuşunta ayrı bir tat, ayrı bir hazzı tanıdılar . Terleri birbirine karıştı., kokularından sarhoş oldular. Memelerinin altındaki kıvrımda buseleriyle gezinirken Peşvanı, Şev artık tanıcını deviniminde olduğunu unutmuş halde, bedeninden geçti. Memelerinin goncalarına değince dudakları inceden inlemeler hazzın nağmelerin gibi akıyordu Peşvanın kulağına.Haz, artık dudaklarında başladığı yolculuğa göğsünden geçirip , karnından inip baskılarına vardı. Her ikisinde Peşvan önce elleri ve narin parmaklıklarıyla bir şairin en hassas dizesini yazarken, hissetiği duyarlılıkla bacaklarının arasındaki nazenin açılığı yakaldı. Usulca gezindi aşk vadisinde, hayatın suyunu taşıyan o delhizde, Şev, arzudan donup taşan dudaklarını hafiften ısıryo elleriyle Peşvanın yokluyordu. Şaire ilham eden o gizli güçler nasıl ki akıyorsa şairin içine o da elleriyle ona ilham veriyordu.

Besta anhengin zirvesinde gece ıslak bir tende siyah ipkeiken, Peşvan kendini bekleyen hazinenin kapılarından geçti. Rıtmı tutturdular. Riüelin en güzel dansı başladı. Peşvan Şev'e aktı, Şev Peşvan'da dirildi. Tende en güzel şiiri şakıyorlardı artık. Önce Peşvan sonra Şev ulus usul gidip geldiler birbirlerinin içinden.Gözleri kenetlendi, elleri, sonra dudakları bedenleri zaten kenetliydi. Titremeler, uysal inilitiler içinde hazzın duruğuna vardılar. Çekilmeden , küçük dokunuşlar, yasemen buselerle inişe geçtiler. Tatlı bir meltem tenlerini yalarken mutluluğun tanımını oluştı bakışlarında.

Şiir tamamlandı.

Sevdalar güllere doymuş, su gözleri pınarları tazelemiş, Şebnemler sabahı yaldızlamışken aşiq- şefeğ kuşunun Peşvan ve Şevin mutlu gecesini sabahında ötüşünü yazgının kehanetine yeni bir işaret saydı Bilge Por.Gece seslerinden dinlediği şiiri terenum ederken, yazıcılar taşa döktü söylediklerini Bilege Por'un ;

“ Bak çocuğum! Bahçenin yosunu, uyuyan çiçeklerin okşayışı altında mutlu uzanıyor. Tapınılası yasnmaları olan zümrüt renkli halı gibi...

Kapa gözlerini çocuk ! Kamışların ayak ucunda şarkı söyleyen suyu dinle ! Ah! Kapa gözlerini!

Bahçeleri! Çimenleri ! Dereler! Size tapıyorum! Ey güneş altında parıldayan Besta!

Salkım söğütlerin gölgesindeki bir yanakta beliren gözyaşı gibi parlıyorsun.

Ve akarken sıçrattığın sular, kenarındaki parlak renkli çiçeklerde gümüş damlalar oluşturuyor...

Aşk gecenin ikisiri gibi, ruhları beden eşliğinde sarhoş ediyor...

Bağırışlar sevincin,

İzlenimler hazzın,

Bedenden akan tüm sular mutluluğun adı oluyor.

Gecenin gündüze, gündüzün geceye akışı gibi, içten ta en derinden...

Besta 'da insan hayata hayat insana, kadın erkeğe, erkek kadına tümü tabiatta, tabiat tümüne akıyor...

Tüm sesler, çiçekler gibi alım katıp Besta' ya taş olun.”

TABLET V HABERCİ

Lâlsu Peşvan ve Şev'in tohumlarından yeşeren en güzel çiçek en tatlı rahiya en ılık meltemdi. Onların bereketi taşıyan ay parçasıydı.

Şevin rahminin bereketiyle, Peşvanın tohumlarının cisimleştiği dağ ecesiydi.

Dağın kızı, yazgının kehanetini işaret eden son imdi.

Lal idi gülsu.

Bilge Pora gittiler Şev ve Peşvan...Aram'ın geleceğinin işareti gibiydi.

Suskunluğu bir dil gibi taşıyor, baktığı, dökündüğü değdiği yer yere ve her şeye garip bir hüznün zerkediyor, geleceği adeta kendi diliyle bütün Aram'a anlatmaya çalışılıyordu.

Şev ve Peşvan gibi iki güzellikten doğan bu hüznü anlamaya çabalıyordu Aram diyarı.

Aram 'ın en büyük şehri olan Susa'ya götürüp tüm hekimlere gösterdiler. Sonra Si'ye gidip tüm münecimlerini ve şifacıları gezdiler. Ancak hiçkimse Lalsu'nun taşıdığı gizli muadderatı açık hüznü çözemedi, dilinin kilidinin açamadı. Mühürlü bir mabet gibiydi... Bilge Por'un huzurlarına çıktıklarında ,küçük kıza baktı ve ondaki kudreti gördü.

“ Dilini çözecek olan kehanetin kendisidir. Ancak Lâlsu 'dan Aram'ın ve tüm kadim gizli belleği açık tarihi olacak.

Üç gün üç gece bilgiler divanına konuk olacaksınız. Dağın koynunda Lalsu 'nun şahitliğinde hikayelere masallara efsanelere yolculuğa çıkacağız . Aram artık yeni bir yazgıya yol alıyor.”

Lâlsu bütün güzelliğiyle göğe çevirdi bakışlarını. Bulutlar garip bir resim çizdi gökyüzüne ... Sonra suskunluğun derin anlamları içinde Bilge Por 'a uzattı ellerini . Bilge Por'la birlikte dağın koynuna, bilgiler diyarına yol aldılar.

Işık kayalara vurana dek beklediler. Çiğdemler kayalıkların koynunda buldukları çatlaklıklardan baş uzatıyorlardı ışığa, hayata tutunmayı bundan daha güzel ne anlatabilirdi! Karınca sürüleri durmadan birşeyler taşıyıp biriktiriyorlardı. Bir anda biriktirmenin bilgisi tamamlandı Bilge Por'un zihninde, direnmenin nasıl olacağı bilinciyle... Bu bilgiler ilk defa düşünüyordu Aram'ın belleğine.

Bilge por her gece dağın zirvesinde yeni yazgıyı ifşaa etmek onları bekleyen belirsizliği, sisli atıyı aydınlatmanın uğraşı içerisindeydi.

Hisleri bir çok şeyin giderek yaklaştığını söylüyordu ama hala ne yıldızlardan ne de topraktan bir ifşaa hali yoktu. Haber taşıyan sırlı rüzgarlardan bile ses yoktu. Bu belirsizliğin verdiği huzursuzluk içini yakıyordu.

Güneş her zamanki gibi doğunun pınarlarından doğup, batının ırmaklarında batarken, şafak, sevgilinin yüzünde raks ediyordu. Aram'ın her yeni gününde. Sır kendinde gizliydi. Sırrın mühürde kendi gibi sırlıydı. Sır kendini ifşaa etmedikçe kimse o mührü açamazdı. Bilge Por, Lalsu'nun dilsizliğinden bir dil yaratmanın uğraşındaydı artık.

Çıraların aydınlattığı bilgiler divanında , dağın koynunda Lâlsu 'nun dilsizliğini dinlediler Dilsizliğin sızıyı, kederi, acıyı uğultularla nasıl anlatıldığını yüreklerinde hissettiler. Bilgelerin yüreğinin mavi göğü giderek karardı...

İlk günün gecesinde Lâlsu'nun gözlerindeki işaretle hikayelere yolculuğa çıktılar...

TAŞ HİKAYELERİ

Taş; gizli tarih, örtülü bilgi, ışığın gizlendiği sağlam yurt, kalıcılık zamanların en değerli bilgi kaynakları, mana resimleri. ateşin yatağı...

Ateşin tarihinin gizli taşıyıcısı. Dile gelmemiş insan hikayelerinin dili...

Anlatılması zor aşk hikayelerinin yazıcısı...

Her dağın koynunda her yamaçta, zihinleri hikayelere yolculuğa taşıyan yola çıkaran, geçişin başlıca bir dili olduğunda anlatılan taş hikayeleri...

Taş insanlar, taş aşklar , taş kederler, taş hüznler, taş acılar...

Bütün taş hikayelerini dinlediler yolculuk bu kez kurutulmuş çiçeklerin hikayelerindeydi. Hikayeleri iyi dinlemek zorunda idiler.

Çünkü hikayeler ölümü erteler...

KURUTULMUŞ ÇİÇEK HİKAYELERİ

Gizli zaman, donmuş duygu, ölümsüz sızıların hikayeleri...

Her çiçeğin bir zamanı anlattığını fark ettiler. Her çiçek kurudukça, kurutuldukça yaşanmış zamanı kendinde biriktirdiğini ayırımsadılar...

Kadim zamanlarda duguları zirvesinde yaşarken, onu sırlamak için uygun çiçeği bulup o duyguyu o çiçeğe yüklerledi. Çiçek o duyguyu kadim kıldadı. Bütün ölü mevsimlerde, zamanı bu çiçeklerle diritirlerdi.

Ne zamanki bir sızı kadim zamanlarda yürekeler düşse onu bir çiçekle sırlarlardı. Dökünüp dağılınca çiçek o sızı da yitip gitsin yada duyulan bir mutluluk ise alıp saklasın diye...

Gül kurusu, zambak kurusu, nergiz kurusu, lâl kurusu, fesleğen, lale, yasemin, erguvan kurusu, susen kurusu, reyhan, dalye, açelya ve leylak kurusu...

Her çiçek kurusunda yazılı olan zaman, duygu ve sızıya yapılan yolculuklar. Bütün kurutulmuş çiçek hikayelerinden yeni zamanı yarattılar, donmuş duyguları dirilttiler. Ve sızları tattılar sonra yol hikayelerine vardılar...

YOL HİKAYELERİ

Kayan yıldızların yol hikayeleri kervanların taşıdığı yol hikayeleri, uçurumlardaki patikaların, hayatların yol olarak yaşandığı zamanların, bazen galibe uzanan ve insanın en çokta kendi içine yaptığı yolculukların hikayeleri...

Her yolun nihayetinde insanın içine, varacağı bilgisini edindiler. Her yolun bir yazgıyı, her yolun menzili işaret ettiğini anladılar. Bazı yolların uzağı taşıdığını, bazı yolların zamanı yuttuğunu, bazı yolların çıkmazı, bazı yollar ise sonusuzluğu işaret ettiğini anlattı hikayeler...

Yolun işretle dolu olduğunu, o işaretlerin bir anlamı olduğunu bildiler. Bazı yollara düşlerde çıkabileceği, bazılarında ise ancak gerçekle varılabileceğini... Ve daha binlerce yol hikayesi...

Aram'ın yolunun aydınlıktan karanlığa, belirsizliğe ve daha bir çok şeye gebe olduğunu anladılar...

Birinci geveyi bitirdiler. İkinci gece toprak kendilerinin aydınlığında masallar dinlediler Lâlsunun sesizliğinden... Meğer ne çok kelimesi varmış sesizliğin...

GECE MASALLARI

Şarkıların, şiirlerin, yalnızlıkların bereketli anası gece...

Masalların diyarı Aram'da gece masalları öyle güzeldi ki, dinlemeye dayanamazlardı. Ancak Lâlsunun gece masallarında karanlığın zifrine kazınmış uzak belirsizlikler vardı, Her şarkı gözyaşıyla bitiyor, her şiir ağıda dönüşüyor her yalnızlık acı doğuruyordu.

Kanatan ve kanayan gece masallarını ilk kez dinliyordu Aram'ın bilgeleri...

Gecede hicarını, gecede yarayı, hazini, hüznü dinliyorlardı.

Demek ki karanlığın bu yüzüde vardı. Demek ki gece masalları çıraların solgun ışığında her zaman güzelliği anlıyorlardı...

Karanlığın dilinden dinledikleri masallardan yürekleri esrikleşerek saçlara yazılı masallara uzandılar...

SAÇLARA YAZILI MASALLAR

Saçlarında bir dili olduğunu anladılar. Her bir bukleye, her bir luleye, kahküle, her bir perçeme yazılan türlü insan masalları aktı yüreklerine... İnsanda gizli olanın o dilden öğrendiler.

Saçlar tenin masallarıydı...

İnsan teninde ne varsa saçlara ancak okuyabilenlerin bileceği bir dille yazılıydı. İnsandaki ikiliği hata çokluğu dehşetle fark ettiler; uygun yanlarına hangi kötülüklerin fırsat koladığını , ihanetin, riyakarlığın, maskelerin nasıl hazır bulunduğunu ayırımsadılar...

Demek ki insan bilgisi asla tamamlanmayacaktı...

Ve o saçlara yazılı daha nice masallar; güzelliğe, sevgiye, hayata dair...

Buna şiire, şarkıya neden tema olduğunu bildiler...

Herbir saç renginin, her saç biçiminin aslında anlatılmamış bir masala denk geldiği bilgisine kavuştular.

Ve kadim, zamanlarda kesilip ırmak boylarına saklanan saçlar, insan rahinin birer işretiidi. Gelece bir emanet, bir aht.

Açığa çıkacak olanla, gizlenen peymanıydı. Tipki Sevîn dağa hediye bıraktığı bir tutam saç gibi...

Bitemez – tükenmez bu masallardan yıldızlara uzanıp ynei bir yolculuğa çıktılar... Gözyaşı masallarına akıtılar...

GÖZYAŞI MASALLARI

Kadim zamanlarda kadınlar gözyaşlarını toprak muhafazalarda biriktirip saklardı. Hayatlarının , anlatılmayana sırların anlamını içeren her bir şişe yaşanmamışlıkların, yaşanıpta iz bırakmışların bir özetiydi. Anlatılmamış hayatların anlatımı...

Gözyaşı masallarını bilmek , kadim zamanlarda hayatı yaratan kadınların ruhuna yolculuk etmek anlamına gelirdi, kutsaldı.

O kadınların gizlenmiş ve yazılmamış duygularını mahrem tarihiydi. O gözyaşlarının ve masalların insan ruhuna ağır bir güç aşdığını öğrendiler.

Bir tek damla gözyaşının pınarından yola çıkıp yanaklara süzülmesi masal dilinde en uzun yolculuklara denkti. Gözyaşı masallarının dilinden çok şey dinlediler . Ve bildiler ki bu toprak şişlerin her biri birer iksir yüze sürüldükçe ruha sirayet eden kudrettit...

Gecenin sabahına doğru gözlerinde yaşlarla ırkildiler. Lâlsu'nun gözyaşlarına dokundu Bilge Por, içine gam-kasvet doldu...

Üçüncü gece Lâlsu'nun sesizliğinden efsanelere yolculuğa çıktılar. Suların dillini biliyorlardı. Lâlsu'da nehir efsanelerine uzandılar.

NEHİR EFSANELERİ

Suların dili sesizliğin dili kadar güçlüydü...

Kimi zaman sakın, dingin, kimi zaman hırçın ve delice akan suların giz dolu anlatımları , hayata dair bütün aşkların efsanesini anlattı onlara...

Hayatta her şey bir akış halindeydi. Nehir bazen anaç kucak sıcaklığında anlattı efsanelerini , bazende kıyıcılığın katli makamında ve kıyamın isyankarlığı kabında...

Kazara veya bilerek aldığı canları anlattı. Hayatı ve ölümü kendi deviniminde nasıl yaratıldığını ...Kendinde işlenmiş cinayetleri katliamları taşıdığı tüm gizli tarihi dile getirdi.

Etrafında kurulmuş kadim kentleri , suladığı bereketli ülkelerin efsanelerini ve katilin nasıl ma-sum , masumun nasıl katil olabileceğini kendi katilini yaratan insanın sonradan onu nasıl kahramanlaştırdığını ve daha binlerce efsane... Bu efsaneler ki suya yazılan ve ancak suyun bilgisiyle okunabilecek olan...

Aram 'ın o güzel tarihini anlattı, hepsi eskirleşip usul bir dinginliğe kavuştu, içleri huzur doldu. Gecede durmadılar, yaprağa yazılı efsaneler kapılarını araladı.

YAPRAĞA YAZILI EFSANELER

Yaprakların dili, yaprakların zamanı, yaprakların anlatımı...

Her bir damarında gördüklerinin ve yaşadıklarının yazılı olduğu kadim dilden efsaneler. Nasıl ki “Her ağaç toprağının mülkü “ise her yaprakta ağacının ...Ve her yaprağa yazılı efsanede onu kuyabilenin.

Kadim zamanlarda her yaprağın bir insana karşılık geldiğini öğrendiler.Her yaprak bir insan efsanesi...

Yazgılarının yazılı olduğu yapraklar.Her ağaç kadim bir halk her yaprakta bir insan... İnsan henüz sunuluğun esaretine girmemişken, doğallığın en güzel sınırlarında ve doğaya dost iken...

Şafakla çiğlerinden kurtulunca yaprak, o insanda yazgısının soğukluğundan kurtulur, kırağı tutuncada kendineki iyiyi dondormuş yaprak...

Yapraklar inceden, yağarken o hayatlar , bereket diyarı, dökülünce her hüznün o ömürlerin mevsim dönemleri , duygu devinimleri durmuş,efsaneler kimsenin bilmediği bu anlatımı dilendirdi. Efsaneler gerçeğin ön habercisi kehanet bilgisiydi.

Kara –ağaç yapraklarında kara efsaneler yazılıydı.En son karaağaç yapraklarının kara gölgesi düştü suskuluklarına.Dalları göğe uzanan köklerin Aram’ın topraklarının kalbine doğru inen ömür boyu aynı yerde yaşayan ağaçlar...

Kara efsaneleri karanlık duyguyla, karanlık dillerle anlattı karaağaç.Bildikleri gölge gerçeğin yerine geçerek.Bir bin sıkıntı, endişe ve elemle ağırlaştılar.

Bir ürpertiyle irkilip kelebek efsanelerine aktılar.

KELEBEK EFSANELERİ

Ürpertinin de bir dil olduğunu kelebeklerden bilirlerdi.

Güzllüğün raylası kelebek kanatlarındaki çırpıntıdan yayılırdı tüm Aram’a Kelebek sürüleri Aram’ın bütün ucra köşlerine efsane taşıdı. Bestanın çiçekleriyle sevimlilerinden topladıklarını ürperti lisanıyla anlatır çiçek ve kelebek ikliminin bütün anlatımlarını taşırdurdu kelebek efsaneleri...

Kısa ömürlerinin yaşamış tüm zamanlara bedel olduğunu, kendi zamanlarında onlarca insan yılına denk olduğunu anlatırlardı.Çok yaşamak değil, dolu yaşamak bilgisini ürpertiyle dile getirirlerdi.

Ürpertiler en güzel duguların başlangıç haliydi.

Kelebek efsanelerinde yolculuk ürperti ile başlardı. Ürpermek kelebekler kadar hafif ve coşku dolu olmak demektir. Ancak göyle girilirdi o kötülük ve zalimliklerden uzak kelebekler dünyasına .Aram’da şarkıya, şiire ve hayata kelebek ürpertisiyle başlanır, herşey onu güzelliğiyle devam ederdi..

Kelebek efsanelerinde ateş belirdi...

Aram’ın tüm efsane yaratan kelebekleri ürpertiden bir dehşet dalgası yarattılar, ateşe uçtular. Uzaktaki korkunç bir gölge peşlerine düşmüştü.Tek, tek sürü, sürü ateşe daldılar, ateşe uçtular.

Ateş kelebek karşıtı , kelebekler ateşin dilinde kehaneti, anlatılar...

Ateş bir kelebek süretine dönüşüp efsaneyi kehanetin bilinmezliğine taşıdı.

Demek ki ürpertinin süretine bilgisi de kerlencekti. Arınmada ateşle olacaktı...

Üç günün sonucusuydu.Artık tüm hikayeler, masallar , efsaneler dinlenmiş yazgı kendini Lâsu’nun dilsizliğinde tamamlanmıştı .Dağın konyunda bütün mahremiyetler, boyutları, bütün ıssızlıklar şahit oldular yaşananlara. Bilgeler divanı , üzerlerinde asrıların yorgunluğunu , yazgının ağır anlamlarını kehanetin bilgisizliğiyle yüzlerini güneşe sundular. İlk bir kızılık yaktı gözleirni.Çıralar kendiliğinden sündü. Işık tayfalar her otta, her yaprakta, her damla suda ayrı bir resim çizerek yollarına devam ediyor, bir karaca sürüsü sabahın mahmurluğunda su içecek bir pınar arıyor, yabancı dağ geyikleri usul usul yol alıyorlardı yeşil yamaçlara. Aşq-şefeq yine şafağa yetişememnin ağıdını güneşe yakıyor, yapraklar lalelerin ıslaklığını toprağa akıtıyordu. Bütün ağaçlar gövdelerindeki yosuna yol veriyor, sürgünler

yeni yollar arıyordu dallara doğru , cümle tabiat yeni bir zamana açılan kapıdan bilmeden süzülüyordu.

Lâlsu güneşe çıktı. Durdu.

Baktı uzun upuzun boşluğa ...Üç günün sonunda üç kelime döküldü Lâlsu'nun dilinden, çok eski, ahir zamanlara ait üç kelime Aram'ın belleğinden silinip giden, hiçbilmedikleri , bilgisine sahip olmadıkları üç kelime...

“ Kılıç! Katilam! “ Üç korkunç hikaye, üç dehşet, üç korku üç...

Bilgeler üç damla gözyaşı döktüler.Lâlsu'nun dili çözülmüş, kehanet tamamlanmıştı.Kum zamanında her şey kendi yazgısına yol alacak Aram gerçekten efsaneye sürülecekti.

Keşke fırtınası ; nefes almayı imkansız kılan kumlarla beraber insan bedninde görülen tüm boşluklara uğultu ile akın edecekti...Anlamak dehşeti, bilmek kıyameti haberlemişti...

Keşke Lâlsu hiç olmasa idi. Keşke olduğunda Lâl olmasa idi. Keşke Lâllığı hiç çözülmese idi...

Lâlsu'nun çözüldüğünde yaşayan ve yaşamayan, olmuş olan ve olacak olan her şey ana rahmine , keşke bir mukkadderat gibi düşmüştü artık...

Keşek anlamanın, ifşaa etmenin, ebedi bedeliydi. O bedel, kılıç katliam ve kıyam ile ebedi bir ne damat ağıdı gibi glge olacak ve sonsuz zaman yaşayan ve yaşamayan her şey ile birlikte akacaktı...

Gerçek ; bütün bilgilerin anası, kılıcın gölgesinde kirlenecek efsane gerçeğin yerini alacaktı...

TABLET VI EJDER

Sözlerin büyük insanların küçük olduğu yerde gölge gerçeğin yerine geçer ve cinayet böyle başlar...

Gölgeyi gerçek sanma derinden bir şeyleri parçalar .Kırılıp dökülen her hayal, öldürülmüş bir gerçeğin cinayetidir.O zaman güçle hüküm sürer.Hükmetme bilgisi böyle oluşur. Ozaman söz büyür insan küçülür.Ta ki yeni bir hayal gerçeğin ön habercisi olana kadar...

Gölge gerçeğin yerine geçince bilgi kirlenir, kirli bilgi katliamın en büyüğüdür.O zehirdir; kafa ve yürek arasında mekik dökuyan , parçalanır gerçek, bilgi artık esirdir, hayat, zincirli düş köle...

Önce bunlarda başlar. Cinayet, sonra bedene gelir, kendini somutta yıkıma çevirilir.

Yıkım önce ruhta, sonra bedende, sonra her yerde gösterir kendini .

Yıkım bir yapma bilgisidir özünde.

Parçalayarak, yok ederek, geride enkaz bırakarak yapar bilgisni .

Artık herkes ve herşeyi, geride rızası dışında bir yazgıya yol alır.Herkes kendi olmaktan çıkar, herşeyin dili değişir.

Bu yeni dil ve anlatımda; sözler, kelimler, duygular, düşünceler, kendine yeni suretler bulur. Bunlara maske denir.

Kimse kimseyi ilk kalite tanıyamaz , sözler dettar olur.Yüzler rüsettar ruhlara erişilemez artık beden kendi dışında onlarca kütülüğün yatağı olur, yürek bir başka cehennem...

Yıkım kendine karşı işlenmiş cinayettin, başlangıç çizgisidir.

Yıkım katliamla olur. Katliamın türlü dili ve yönetimi vardır.Her zaman kılıçla, hançerle olmaz. Bazen ruhları sonraddesine kadar yokeder, geriye et yığını kalır.Katliam kendi bilgisine yıkımla kavuşur.

Kötünün ve hükümrânın şehvel halidir.

Kanla ve gözyaşıyla hazzın doruğuna varır.Bazen yüzüne şefkatın, sevginin, güzelin maskeleriyle dolaşır, ama asla gerçekten affetmez .

Katliam bir maskedir, talanın ömür boyu teretmeyecek olan...

Aram yazgısının ilk işaretini güney kapısından gelen bazıganlarda gördü. “Satmak” gibi anahtar bir sözcükle girdiler Aram’ın kaypılarından.

Bütün istenilen ve insan halleriyle güzelliğin en safır haleriyle karşıladılar gelenleri Aramiler.

Bazırganlar gözlerindeki şeytani parıltıyla azladılar ki bu diyar henüz kirlenmemiş , olanca bakırlığıyla talana hazır.

Yokedeciliğin o bitimsiz sevdıyla dolu içleri...Tlileli sözlerini artık Aram’a yay-alabilirlerdi.

“ Satamk” bilgisini yerleştirecek yürekler aradılar. Satmak öyle bir bilgidir ki herşeyi pazara çıkarır.Birşey kalmayınca kendini... Hile, kötü , ihanet böyle olur.

Satmanın bilgisi yaratır bunları. Bunlar insan ruhunun uyuyan yanlarına sinmiş cinayet şrekalarıdır. Bir kez uyundıarmı onları durdurmak zordur artık. Bazırganlar hileli gözleriyle bunları nasıl uyandıracaklarını iyi biliyorlardı. Ve Aramilerde buna kanacak çok kişi bulunacaktı.Çünkü insan bir ömür boyu iyi kalmayabilir. İyi ve güzel gücü kadar, kötü ve çirkininde gücü vardır.

Ve Bazırganlar bilgiyi kirletti. Aram’a kötülüğün tohumları ektiler sinsince,, satmanın bilgisinin yüreklere taşıdılar... Düşlere sızdılar, gözyaşlarına çaldılar, efsunlara gölge düşürdüler.Düşünceleri çaldılar. Ve ruhlara arsız bir hükümet gibi kuruldular.

Bajarilerde yürek ve beden devşirdiler. Bazırgani bir sırtısla Aramilerin gönüllerini dağladılar.

Artık kavga , artık hile, artık kötülük sirayet etti Arami diyarına...

Zaman kırıludurken kendi atlasına hayat başkalaşadururken Aram’da;Batı kapısının dışına yeni bir kavim gelip yerleşti.

Bozkırın Atlıları... Elllerinde yalın kılıçlar, mahrem yerlerinde küçük çoptular, çıplak gövdeleriyle kara bir gölge gibi çökütüler Aram’ın Batı yakasına, Aramiler, yurtlarının bütün güzlliklerinden parçalar hazırlayarak hoş karşılamaya gittiler Bazıların Aatlıları...

Oysa onlar doymamış ihtirasları gözlerinde vahşi gülümsemeleri yüzleri , içinden geçtikleri savaşların yara-bereleriyle dou, geleceği nasıl çalacaklarının hesabındaydılar şimdiden.

Türlü savaş malzemeleri korku ve merkle bakarken Aramiler, bilmedikleri bu aletlerden nasıl bir yaşam sürdürdüklerini öğrenmeye çalıştılar. Doru- kuheylani atlarına binişleri, at sürüşleri ,atalara kurdukları bağ bit başkoydu.

Aram’da atları, yaylalar boyunca sürülür, özgür dolaşır, en çokta eğlence zamanının da binilirdi.

Birde taşıyıcılar bilgi ve düş taşırdı dağın mabedine. Atların ve kısrakların onların dilinde başka anlamları vardı. Yelelerine şiir dizeleri asılır, kuyruklarındaki örgülerin hikayeleri olurdu.

Bozların Atlılarında ise herşeye ve herkese başka bir buluş vardıVahşi ve hırçın bir dilleri, görültülü ve rahatsız edici bir gülüşleri vardı. İçlerindeki şiddet gütün halerinde mecduttu . Kiminin kulağında daha yeni kurumuş kan izleri vardı...Kan iz bırakırdı.Kan iz yaratırdı.Kanın açtığı yoldan ilerlenmiş, kandan yollar yaratmışlardı.

Kan onlar için yürünmesi gereken yoldu...

Obalarını kurup atağı yaptılar.Her gece yaptıkları çılgınlıkların korkunç sesleri Aram’ın ilk gecelerini kirletti.Huzura ve ahenge alışık olan Aram, bir anda huzursuzluk, endişe ve tasayla tanıştı...

Kabus artık Araminlerin dünyasında yeni bir rüya biçimi oldu.

Günboyu atlarıyla her yerde dolaşıyor, yüzlerindeki dehşet verci ifadeyle korkunun bilgisini yaratıyorlardı. Kimi zaman Aram’ın bajarlarına girip Bazırganlarla söyleşiyor, Bazırganların sözleriyle yarattıkları etkiyi sevinçle izliyorlardı. Çünkü hileli sözlerin etlusine kadar güçlü olursa, athıların kıyımı da o kadar kolay olurdu.Bunu kanlı tecrübelirnden biliyorlardı.

Gerçeği, hayatı, ruhları ve bedenleri hileli sözler parçaladıkça ellerindeki kılıca daha az iş düşerdi.

Hayat artık Aram'da eski ritmini her geçen gün daha çok kaybediyor, hüznün bir bulut gibi ağır bir su gibi çıkıyordu Aram'ın üstüne, hiçbir güzellik sonsuza dek yaşayamaz .Hiçbir iyilik ahir değildir.

Düşş biter, gerçek ölür, geriye herşeyin gölgesi , izi kalır.Sadece izi... Aram'ın kuzey kapısına bu kan sızdıranlardan bu kezde çölün kılıçları belirdiler. Çölüm bütün kuruluğu ve sertliğini yzlerinde taşıyan, syah gölgelere benzeyen karasiluetleri kendilerinden önce indil Aram'ın aydınlık yüzüne , Gökteki bulutlar karıştı birbirine, böylesine zdim bakışlara sahiptiler ki, baktıkları her şeydeki hayat damarı bir anda kuruyordu.

Kuru ve çatlak dudaklarından damlayan kanları dilleri ile yalayarak yeniden ağızlarına alıyor, susuzluklarını kendi kanlarıyla gideriyorlardı. Susuzluęunu kendi kaniyla giderenin gözü kana doymazdı. Kendi kanları yetmediğinden başkalarının kanlarıyla beslenirlerdi.Sözlerinde kandan bir uyum vardı.

Üzerlerindeki paçavaralar ve hırpani görüntülerine rağmen gövdeleri birazdan şahlanarak at gibi seğirip duruyordu.

Yüzlerinde çizgiler yerine, aldıkları darbelerden oluşun hatlar vardı.

Beden ve gözlerindeki çölü duruymak hiç mümkün görülmüyordu. Gözlerinde her şeyi bir anda yutacak kadar büyük bir açlık vardı. Araminlerin yusalık bakışlarının yanında bir korku heyulası gibiydi gözleri.

Kahreden bakışların ardındaki gizli gücü, paçlanmış libaslarının masum gönrlütüsüyle perdiliyorlardı. Aç iken, susuzken yardıma muhtaç görünen bu gövdeler biraz duyunca kanın şehvetiyle dehşet saçmaya hazır hale dönüşüyorlardı.

Gölün bütün boşluklarını, kumlarındaki yalnızlığı, kuruluğundaki çoraklığı bir kimlik olarak kılıçlarında taşıyo kılıçları bütün zayıflıklarını güce dönüştüren bir yaradılış kitabesine dönüşüyordu.

Kılıç kanla besleyince, kudret kıyılan canlarla büyüyordu.Herkılıçta gizlenmiş cinayetlerin ve hesapsız katliamların tarihi yazılıydı. Bazıları çift ağızlı, bazıları eğri burun , bazıları ise düz bir çizgi gibiydi.

Her kılıcın şekli başka bir kıyım hikayesinin tarihiydi.

Oysa Aram'da hikayelerin, masalların ve tarihin anlatımı en güzel varlıklarla yapılırdı.

Demek ki anlatımın başka türleri ve dilleride vardı.

Aram 'ın hiç bilmediği bu diller dört bir yandan yazgısına akıyor, herşey kendi süretinden kaçıyor, mana derin delhizlerde kayboluyor,izler birbirine karışıyor.

Karışıklık kendisiyle beraber yeni hikayeler ve yaşamlar yaratmaya başlıyordu. Artık her hikayenin sonu güzel bitimeyecek her masal kendi dilinde güzelli anlatmayacak, efsaneler sürgüne yollanacaktı.

Aram'ın sakin yurdu etrafındaki hüşü yerini bilinmezin, karmaşanın tehlikelerine bırakıyor, belirsizlik bütün gerçeklerin yerine geçiyordu.

İçlerindeki tüm iyi ve güzel olan şeylere eskisi kadar sahip çıkamıyor, koruyamıyorlardı.Ufuk çizgisinde beliren kızılık biel giderek karaya çalıyor, huzursuzluk yurdun dört bir yanına kaygı ve tedirginlik taşıyordu.

Bir yandan Bazırganların hileli sözleri, öte yandan Bazırgan Atları ve nihayet çölün kılıçları Aramın yurduna ortak oldukları gibi yazgısınada ortak oluyorlar, hayat şimdi belirliyecekleri bir mecrada kendine yeni yollar buluyordu. Nasıl değiştiklerinin bile farkına varmadan başka hallere yol alıyorlardı.

Merak ve itiraf Aramilerin kanında iki zehirli ok gibi hızla yol alıyor, ele geçirdiği ruhlardan yeni bedenler ve ynei yürekler yaratıyordu.

Artık Aramın eski saflığı durulduğu, berraklığı ve şeffaflığı bulanık şularda bozularak tanımsızlığa yo alıyordu.

İşgale uğramayan bir tek doğu kapısı kalmıştı. Doğü kapısının anahtarı dağların koynundan açılıyo ve bu yolu bir tek Aramiler biliyordu. Sırtını dağalara veren Aramın tek mahrem kalan yeri idi. Bilge Por artık kaçınılmaz olanı biliyor, durmadan taş tabletlere geçmiş i ve yaşananı kazıyor, geleceğin kaybolmaması için tabletleri sıralıyordu.

Peşvan, gecebaz ve düşbazlarla birlikte Aramileri dağların koynuna çekiyor dağların kuytuluklarında sığınaklar yapıyorlardı. Hayatın pusulu şafakları giderek daha huzursuz bir hal alıyordu.

Vahşeti, kan kokusunu sezen tabiatta tedirginleşiyor, umusuzluğa uymak için yitiriyordu içindeki iyiliği. Yılanlar, akrepler zehirini çok gösterir hale geliyordu.

Yaklaşan kılıçlı, kara gölgelere böylesi bir dürtü iel karşılık veriyorlardı. Yinede dağalara, kendilerine sığınan Aramilere yardımcı oluyor, kartallar en sarp kayalıklara yerleşebilemeleri için klavuzluk ediyor, yalanlar toprağın derinlerindeki sığınaklar için yol gösteriyordu.

Korku , henüz iyi ve kötüyü ayırt edebilme yetilerini tamamen almamıştı onlardan.

Kelebekler tüm olanlardan bihaber çocukları eğlendiriyor, kuşlar aşıklar için şakımaya devam ediyordu.

Alınan kara perçem düşüren Şev, kavimin kadınlarına kehanetin ruhunda bıraktığı izleri anlatıyor, gözlerindeki hüznü bir direnme haritası gibi sunuyordu.

Lâlsu taşıdığı tüm yükü hayata ve Aramın yazgısına akıtmanın huzuruyla hafifletmiş, çocuk hallerine dönmüş, lâl oyunlar oynuyordu. Onu yalıtın suskunluktan kutulmuş olmanın neşesiyle günbatımına kadar Aramın diğer çocuklarıyla da oynuyor, sanki birazdan onu hayattan koparacakları gibi tüm güzelliklere sımsıkı sarılıyordu.

Aramın son aydınlık günlerinden, kara bir sıkıntının pençesinde kıvrılan küçük kız, kılıç ve kandan oluşan karanlık yaklaştıkça garip bir neşe hali içerisindeydi.

Gün geçirmiyordu ki Aramın dört bir yanından kargaşa kavga çalkantı haberleri gelmesin – şehirleri giderek daha kalabalıklaşıyor, doğası tarip ediliyor, suları kirleniyor , cümle varlıkları ahengini kaybediyordu. Haset, kıskançlık, dedikodu, ”satmak” bilgisinin yayılmasıyla bütün ruhları ve bedenleri işgal ediyor kötülük çoğaltıyordu...

Kötülüğün ulaşması böyle başladı. Soyu-sopu belli olmayan nereden peydah olduğu bilinmeyen onca şey ve kişi ortaya çıkmıştı ki, ”soysuzluk” bir soy gibi yeni bir kavim gibi durmadan ve hızla çoğalıyordu. Urlaşma soysuzluğun belirsizliğinden besleniyordu. Kimliksizliğinden yeni bir hayat biçimi şekilleniyor adı ”hiyanet” oluyordu.

Hain, urlaşmış kötülüğü asalet diye giyiniyor, soysuzluğu kimlik olarak tanımlıyordu. Onun için tek varlık sonunda onuda satmaktan çekinmeyeceği ”kindisi” oluyordu. Oysa hiyanet kimsesizlik , hain ise kimseydi. Onun kişiliği koca bir boşluktu, kim doldursa ona dönüşecek olan...

Çok olanı yiye, yiye tek yapmak için geldiler. Çokluğun güzelliğini , ölümcül kıyımlarda itlaf ettiler. Zararsız bilinmezlikleri korkunun rahmi eylediler.

Hayatın suyu, yaşamın yerine kılıcı koydular . Soy ve kılış için yaşanmasının iman eylediler.

Yaşama ve hayata, iman edercesine hainlik ettiler. Ve kendileri gibi olmayanı imanının şartıymış gibi biçig geçecektiler...

Bütün kötülükleri birleştirebilecekleri run ancak böylesi bir boşluğa sahip olabilirdi. Hükümrancılık, urlaşmış kötülüğü gerektiriyordu. Hükümdar olabilmek ve kahredebilmek için, soysuzluğun sularında yıkanmak ve nereden geldiğini bilmemek gerekiyordu.

İcat ihtiyacın oğludur. Bu ilmi bezenmeden çok önce hükmetme cahiliydi Aram.

Tek bir çiçeğin bin kelamın, yüzbin manası bilirken, bir aşkın bin yıllık anlatısı silikleşmeden zamandan, zamana nesilden nesile bilinmeyen ulusuyla anlatılırken,

hükmetmek bilinmezdi... “Hükmetmek için önce bilmek sonra bilmemek gerekir” düsturu yeni gelen atlıların heybesinde Aram topraklarına atılmayı bekleyen tohumdu şimdi...

Zaman hayata dair kırılmaları çoğaltırken, kahhar Bazırganları Atlıları ve kılıçları birleştirdi. Aramın eşiğinde, kapılar önünde bir hükümrân boy-verdi. Gücün sarhoş edici , büyüleyici etkisini gövdesine toplayan dehşet, ruhun kaynağı, vahşeti ise yol edinen bu garabet heyula büyüdü . Kendi adını kendisi yarattı. Hükümrân kahhar...

Hükmetmek için artık her şey hazır. Buleç bazırganlar dahili çöretmek için, keskin kılıçlar direngen kafaları kesmek için, dehşet kelimeler kayaya büyütmek için, geleceğe ilişkin yalanlar geçmişini silmek için...

Dahil çöremeye, direngen başlar kesilmeye, korku büyümeye, açmış silinemeye yüz tuttuğunda bir atımlık kahhar, Aramın döl yatağına düşmüştü artık . Herkesin masum olduğu bir yerde tele başında bir zalim yeterdir bozmaya iyi ne kadar çok ev engin olsada...

Hükmetme bir ırza geçme, tecavüz biçimiydi. Zorun, zorbanın kendini varetme biçimi tecavüzdü. Tecavüz ve ırza geçme; paramparça etmenin, yoketmenin, yıkımların en büyüğü olduğunu , birleştirdiği bu derin kötülüklerden çıkan bilgi olduğunu , fark edince işe böyle başladı hükümrân kahhar .Ancak kendini öldürmeye adanların hükümrânlığın büyüyebileceğini biliyorlardı.

Aram yeni tanıştığı bu yöntemleri şaşkına dönmüş halde izliyordu... İçten kan kaybediyor, dıştan yıkıma zorlanıyordu.

Bir çare aradı Bilge Por. Bilgeler Divanında yedi gün yedi gece umar aradılar. Yapabilecekleri çok az şey vardı. Çareler içerisinde en iyisi Aramın kapılarını-kaptırmaktı. Bütün kapıları kapattılar. Aram kendi içine kapanmış korkunun kapıları ise yüreklerde ardına kadar aralanmıştı...

Hükümrân kahhar kapıları zorlayıpta açılmadığını görünece önce buna bir anlam veremedi.Aramilerin, bir geleneği sandı. Devam eden günlerde de açılmayınca kapılar, işte o zaman ötekinin zağız atına binmiş halde kapıları yeniden zorladı, olmadı.

Bazırganların çağırıp hileli sözlerle kapıların açılmasını sağlanmasını istedi. Ama Bilgeler Divanı her kapıya bir bilge yollamış , hileli sözlerin etkisiyle kapılarını açılması , engellenmişti. Bazı Aramiler bu hileye kanıp kapıların açılmasının daha olacağını dillendirmeye başlarken, Bilge Por dağın dergahından düze indi. Ve seslendi:

“ Bu kapılar akçılmayacak! Bu kapıların açılması, Aramın sonsuza dek yok olması demektir. Zaten bi süredir kirlendi kirleneceğimiz kadar .Kötülük aç ve açık bir ağız gibi doymaz bir beden gibi bu kapıların dışında bekliyor bizi.Kötülüğe , hileye, hükmetmeye dair bilmediğiniz ne varsa bu kapıların ardındadır.

Kapılar açılmayacak kötülük ve onun yürütücüsü hükümdar Rahhar kapıları kırıda içeriye girerse tek sığınağımız Doğu kapısıdır, dağların koynudur. Dağ bizi koruyandır .Ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve her şey değişecek. Artık Aram zamanda yeni bir yokluğa başlıyor.

Eğer bir gün kudrete, yaşama sevgiye dair, bu güne kadar yaşadıklarınıza dair bilgiye ve yola ihtiyacını olursa bu , dağların koynunda gizlidir.

Sizlere yol götorecek olan , bundan sonra düşbazlar ve gecebazlardır. İçinizdeki insan yanınızı terketmediğiniz müdetçe yaşacaksınız. Ancak korkunun gölgesi içinize girmişse ve daha başka kötülükler ruhunuza sirayet etmişse işte o zaman sizleri kurtaracak hiçbir şey olamayacaktır.

Artık bilgiler çağı bitmiştir, düşbaz ve gecebazların zamanı balıyor. Bugüne kadar bildiğimiz tüm lisanlar, anlamlar , manalar değişecektir. Öyle ki bir gün Aram ve bizlere bahş ettiği hayat, hep yaşamak istediğimiz bir hayalî bir efsane, anlatılanlar masal olacaktır.

Yazgıdan kaçış yoktur. Yazgı uzun zamandır kendini kehanetleriyle gerçekleştirdi. Ancak yazgı geleceğide işaret edecektir. Ve bu işaretleri artık sizler bulmak zorundasınız

Billeğinizde bu güne kadar varolan herşeye sadık kalmaya çalışın- size yol gösterecek olan odur.

Ağlamayın yakınmayın ! Direnmenin bilgisini edinin.Hükümrân Kahhurin gücü kötülükse sizinki güzellik ve iyiliktir. Onun silahı var hem de korkunç silahlar. Ancak sizinde sevginiz ve yüreğiniz var . Bunu küçümsemeyin ... Sizlerde en az onlar kadar yazgınızı değiştirebilme gücüne sahipsizni.Sadece umudimiz kalmadığı zaman tabi oluruz...

Bir zamandır içinizden bazıları bilerek yada bilmeyerek kendinden sürgün oldu, kendine yabancılaştı, kendine düşman oldu. Hükümrân kahhari belki bir gün yenebilirsiniz ancak içinizdeki düşmanı öldürmek daha zordur.

Çünkü o sizden olmadığı halde sizin gibi görünendir. En zoruda kendi kanında dolaşan zehiri dışarı atamamaktır. Bu da size yeni bir bilgidir . İçiniz her zaman dışınızdand daha tehlikelidir. Ne zaman ki içinizi kötülükten temzilerseniz o zaman kazanmış olacaksınız.Mağlup olacaksanız bir şeye bu içinizdeki iyilik olsun. Artık kendi yüreğiniz, içiniz eskisi kadar güvenli , eskisi kadar sağlam olamayacak.Yinede kardeşliğin bilgisni her zaman en başta tutacaksınız.

Kimse başladığı yeri, başlangıcı unutmamasın.Aramiler dağın çocuklarıdır. Dağlıdır. Dağ başladığınız yerdir. Nereye giderseniz gidin, nerede yaşarsanız yaşayın yüzünüzü dağa dönmeyi unutmayın. Dağ size gerekli olan hep söyleyecektir. Bütün bilgiler kirlendiğinde, satıldığında bile dağ durduğu yerde olacaktır. Dağın bilgisine ne hükümrân kahharin ne de başkalarının gücü yetmez.

Çünkü dağ , hükümdar kahhar ‘dan eskidir, Aram’dan da eskidir. İlkti dağı unutmayın, Dağ sizin yolunuzdur. Her kavmin bir yolu, bir hayatı, bir yazgısı bir başlangıcı vardır.

Sizin yazgınız dağdır...

Büyük ve kudretli olandan korkmayın , dahilinizdeki zerre büyük silahlı atlı sürülerden daha güçlüdür. Küçüklük zayıflık değildir. Zerre büyük derya olur küçük hayat ile birlikte yetkinleşir.Büyük ve kocaman ise önce matlaşır ardından ölür en sonunda ise çötür...

Kudrette sizsiniz kutsal olanda..."

Konuşması bitince usulca çekildi koynuna. Aramiler bir çok şeyi ilk defa duymanın şaşkınlığı ama çizilen yolun ne olduğunu bilinciyle kendilerine döndüler.

Bakışları artık uzağı işaret ediyordu.

Hayat yeni bir zamanı, zaman ise kendinde gizlenen ifşaa ediyordu.

Bütün yollarım kendi içlerine bir yolculuğa işaret ettiğini farkettiler...

TABLET VI

GAZAP

Mevsimsiz bir gecenin sabahında uzak, katliam taşıdı Aram’a.

İkilimelerinde sürülebileceğine tabiatıta bakarak şahit oldular. Mahzunluk, hüzünden çalınmış bir suret gibi her varlığa kendi resmini çizdi ılık bir meltem yeyrne soğuk bir rüzgar yaladı yüzlerini...

Korku ve belirsizlik bir yerde birleşip yüremeye başladı mı huzur yerini rahatsız edici bir sükünete bırakır.

Susmalı artık kendi kimliğinden sıyrılır başka bir kimlikte korkunç bir beleyiş bilgisi yaratır. Beklemek artık eziyete dönüşür .Beklenenin garip ürkütücülüğü de eklenince , gözler derin ve dipsiz bir kuyuya dönüşür bütün düşünce ve duyguları alır yutar.

Yüzlerdeki ifadeleri tanımlamak artık eskisi kadar koya değildir.Dağın birbin güzelliğiyle tanımlanan çehrelerin yerini alazlanmış bozkırlar alır.

Yanarak kendini tüketir her suratı.Hayat, bayan yıldızlar gibi hızla akar karanlığa eskisi kadar sevemez hale gelmiştir...

Her mahremiyetin bozulması yeni kirlemelere yol açıyor. Mahremiyet güzelliğın şaffaf örtüsüdür; gziemez ama cazip kılar. O tül yırtılınca çıplaklık iğretiye dönüşür.

Uzat, durmadan soru taşıdı Aramilerin zihinlerine...Cevapsız suruların, sonu gelmez sorgulamaların kahredici bir sızısı vardır. Sızı insanın kendi içindeki açtığı yaraların, en büyüğü ancak en hafifidir.

Sızı geçmişe dair özlemlerini ruha yürüdüğü mühürdür.Yaşanmışlıklar ile yaşanacaklar arasındaki her boşluk bir katre daha artırır sızıyı...

Artık sızı pınarları vardır içlerinde.Ölülerini dağa emanet ederken bir anlık yaşadıkları bu his, şimdi ılgan bir ırmaktı içlerine akan...

Bir kısım şimdeden dağın yolunu tutmuş, başlarına gelecekleri derinden hissetmenin duygusuyla çareyi böyle bir yolculukta bulmuşlardır.Dağların koynunda sırlanmış mağaralarda güveni bulacaklarına inanıyor, Bilge Por 'un işaret ettiği gerçeklerin peşinden gidiyorlardı.Bazıları ise şehirlerde kaldılar, herşeye rağmen yaşamlarını sürdürdüler.

Bir kısımda devşirilmiş ruhları, kara çalınmış yürekleriyle olacakların abartıldığını hatta kapılarını önce açılmasını, etkisine girdikleri kahharın kavmiyle birlikte yaşabileceği söylüyor, kavmi kışkırtmaya çalışıyorlardı. Fitne böyle veredursun, zülüm kapıları dövmeye devam ediyordu.

Uzak zamanın tükendiğini işaret ediyor, ertelenmiş tüm nihayetlerin kendisini gerçekleştirmek için muhalacak bir yol bulabileceğini döylüyordu.Zamanında hükmedemeyeceği şeyler vardı.

Hükümran kahhar kafaları zorluyor , ertenlenmiş tüm sonuçlar şimdi dahada yakınlaşıyordu.

Baykuşların uzun uzun öttüğü bir gece Aram'ın kapıları parça edildi. Kapılardan geçtiler, ölümden bir kasırga , dehşetten bir parça heyula korku taşıyan bir sel gibi Aram'a daldılar, köpeklerin sahiplerine benzemesi gib her biri kahhar suretinde binlerce kara celat... Haydut geceyi nasıl ki örtü olarak kullanırsa eşkıya nasıl ki kuytuyu koronak yaparsa, Hükümran kahhar'da ölümü ardına alıp Arama girdi.

Yaydaki ok nasıl ki kurtulursa kırıştan, Aram'a girenlerde öylesine bir güçle saldırdılar her şeye ve her yere.

Kapıların ardındaki bekleyişin kışkırttığı , tahrik ettiği , öldürme dürtüsü şimdi şaha kalkmış bir at gibi fırlamıştı gövdelerinden.

Ellerindeki ölümcül silahlarla dokundukları herşey korkunç bir öfkeyle yok ediyor, paramparça ettikleri halde doymuyorlardı. Kılıçlar, pular ve türlü silahlar b ir inip bir kalkıyor, heryere kan taşıyorlardı.

Hükümran kahharda ötekisini doyurmak ve katliama bilgisini mayietlidekilere anlatabilmek için bizzat katılıyordu katliama savaşçılarına katılmanın türlü yöntemlerini öğretiyordu. Öfkeyle bir kelleyi kılıçla uçuruyor, bir çocuğu mızrağın ucuna takıp çığlıklarını dinletiyor, bir kadının gövdesine sapladığı kılıcıyla ikiye bölüyor , bir gencin önce kollarından başlayarak tüm uzuvularını teker teker kesiyordu...

Maiyetihdekileri katliamın biçimlerini şeytani zekalarında çoğaltıyor insan akılının alamayacağı yöntemler icat ederek katliamı büyütüyorlardı.Üç,üç kapıdan gelen üç kol, üç dehşet dalgası Aramı katletmekle meşguldü.

Hükümran kahhar, durmak doymak yorulmak bilmeyen savaşçılar gecede yakılanan korkunç sesile ve tek emrini verdi: "Taş üstüne gövde üstüne baş kalmaya...

Kendinden geçmiş savaşçılar bu emri illahi bir kudret gibi akıttılar içlerine.Tazelenip güçlenip kuvvetlendiler.Önlerine kim geldiyse kılıcını kanlı gazabına uğradı.

Kılıç kendi dilinde kaç tür ölüm varsa Aramilerin üzerinden tarihe yazdı.

Kılıç kendi yolunu, yok ederek aştı.Dağ gibi hher yerde ve herşeye zülmü ve yıkımı şehveni bir açlıkla durmadan büyüttü.Kılıcın gölgesi kendinden daha büyük hale geldi.Kılıç Aramilerin teninde bedeninde ölüm kitabeleri yarattı.

Bütün savunmasızlıkları ve mahsumiyetleri kılıcın ölümcül cinayetleri altında paramparça oldu.Ölümün bu kadar korkunç biçimleri olacağı bilgisini ancak böyle öğerebildiler.Bu öyle bir bilgi oldu ki, onca zamanda çoğaltıkları yaşam bilgisini bir anda unuttular.

Zihinlerinde ölüm daha güçlü bir beleğe dönüştü.Daha önemlisi korku dalga dalga önce bedenlerine sonra yürek ve akıllarına hakim oldu.Korku kendileriyle birlikte belleksizlik yarattı, bütün belleğe sadece ölüm kazandı.

İlk günün şafağı aydınlanırken ulaşabildikleri her yere kılıcın kıyıcılığın yerdirmiş , gövdesiz başlar, başsız gövdeler , paramparça edilmiş bedenlerle dolmuştu her yer.

Hiçbir ayırım yaşamdan en küçük bile kıymışlardı.Katliamı yağma ve talanla birleştirdiler.Güzelliğin türlü ifadesi olan Aramın şehirleri bir bir yok edildi. Yollarda kandan ırmaklar, cesetlerden tümsekler oluştu.Katliam nasıl ki bedenlere ölüm taşırsa, yağma ve talanda kalan herşeye yıkımı taşıdı.

İlk günün doyunluğunu talan ettikleri şarap mahzenlerinden taşıdıkları senekler dolusu şarapla kutladılar. Aramın güzel kadınlarının kızlarının ırzında geçerek...Kendilerinden geçine dek sürdü bu vahşet...Geride kalanları tanımlayabilmek için tüm kelimeler yetersiz kalır.

Ertesi gün katliama devam için yeniden kuşandıklarında, haber ulaştığı her yerde Aramiler yollara düşmüş , bir an önce dağa ulaşmanın telaşındaydılar. Hükümdar rahhar bunu sezdiğinden bazı savaşçıları geceden geçitlere yollanmış , pusular kurdurtmuştu.

İkinci günün akşamında Aramın en güzel şehiri olan Sisd ye vardılar.O dillere destan, Arami bazarlarının türlü güzellikle bezedikleri şehire şimdi korkunun sessizliği çökmüştü.Kaçamayanlar, yazgılarını yurtlarında beleyip gizlenmiş, şehir susmuştu.

Bütün hanelere gidiler, katliamı Sisaya da taşıdılar. Sisa'nın göğünde yıldızlar belirip ay bulutların ardına gizlenmeye çalıştığında işlerini bititmişlerdi.Şehrin her köşesi yağma ve talandan nasibini almış,Sisa bir viraneye dönmüştü.

Genç kızlar ve çocuklar toplanmış, geriye kalanlar kılıcın gazabına uğararak katledilmişlerdi.

Sisa' da bulunan tapınaklara girilmiş, yerle bir edilmişti. Kutsal olanın gücünde katliama yenilmiş, yenilgi Sisa'nın semalarında asılı bir kitabe gibi kalmıştı.

Bir zamanlar geceleri ırmakların ve kandillerin ışığıyla rengarenk ışıltılar saçan, yıldızdan bir şehri andıran yıldızların gecelerine aktığı şehir karanlığa teslimdi.

Tapınakta ki sanduklarda bulunan Arami hediyelerine garip ve küçümser ifadelerle kalkıp sonra da hepsini paramparça etmişlerdi. Hanelerden buldukları ne varsa sokaklara taşımış üzerinde tepinmiş, şehri yele ile yeksan etmişlerdi. Aramilerin güzellikleri neşeyle geceleri huşuyla yaşadıkları şehirden geriye kanı, katliamı, kıyım kalmıştı.

Bir şehri yok etmek, bir tarihi bellekten silmek, onu ölümler diyarına sürmektir. Bir şehrin de diyarlar gibi tarihi vardır.Geriye haberlerin altında gizlenen masalsı tarihi kalır.

Şehir şahittir yaşananlara – şahitler şahadet eder gerçeğe, yaşanmışlara...

Şahadet ancak bir işret etme, iz bırakma biçimidir. İz bırakma biçimi, o kadar !Ölümlerin yüzlerinde mana aramaya benzer.

Her şehir de yok edilse bile harabelerine izler düşürür, bir gün bunu anlayacak, bu bilgiye sahip olabileceklerin gelipte onu bulabilmesi için ..

Yek ile yeksan olsada Sîsa, viranesinde türlü hazineleri gizliyecek güçteydi.Kudretini yıkıntılara giydirip ölüme yattı.Ölüm uykusu uyanılması en zor uykudur.Bir tercih değil mecburiyettir.Her mecburi yetteki teslimiyet paramparça eder gerçeği-teslimiyet yazgı dışında bir yol izler.Teslimiyet ölüm uykusunu yaşarken yakalanmaktır.Yazgı ise başkaları tarafından yaşatılır...

Katliamin en korkunuc, kanlısı Sisada gerçekleşti. Aramın en güzel şehirini en korkunc çevredikler ki , bir daha güzellikten eser, bilgi ve görüntü kalmasın diye.

Bir zamanlar tüm şair – insanların düşlerinde perilti taşı gibi parlayan bu şehir artık korku ve ölüm taşıyan bir kabusla dönüştürldü.

Yok etmeyi bir varolma gücü olarak yaşayan katiller sürüsü yıkarken yok ederken aldıkları hazı hiçbir şeyden olamıyorlar yok ederken gözlerinden beliren o korkunç şehvet, salyalı bir iğernçliğe dönüşüyordu.Öyle ki Sisanın başına getirilenler, bu şehri düşlerden bile silecek hale getiri.Alımlığı işvesi, nazıyla Aramın en güzel kızlarını bile kışkandıran Sisa tecavüzcülerin en korkunçlarına maruz kalmışt.Hangi yakarışla, hangi duyguyla bu anlatılabilinirdi ki ...

Aynı gün batıl ordusunun diğer parçası efsunla şehir Sisye varmış ancak şehere girememişlerdi.Si, şehrin ve dağın efsunlarıyla sırlanmış,katliama uğramamak için, bilgiler tarafından korunmaya alınmıştı. Saldırganların atları şehrin kapısına varamıyor, biraz yaklaştıklarında irkiltiyle şaha kalkıp geri kaçıyorlardı.Yürüyerek şehrin girişine yok almaya çalışanların ayaklarının altındaki toprak kayaya ilerliyemiyorlardı.

Hükümrân kahhar Sisa ‘da iken haber alıp Si’ye doğru yola çıktı.Yanında kötülüğün fitnenin , cirümün , cümle hapistekilerin türlü efsunlarını bilen büyücülerıyla Sîsa’nın ikizi olan Si’ye vardığında tüm savaşçılarını şehrin uzağında hırs ve öfkeyle beklerken buldu. Yanında bulunan kötülük tacirlerine derhal işe koyulmalarını büyü ve efsunlarda şehri ruhuyla birlikte ele geçirebilecek bir şey yaratmalarını istedi.Öyle bir şey ki tüm bedenler sapasağlam kalsın ama ruhları teslim alınsın kötülüğün şirki yapıp iyiliğin şikarındaullanılabilsin madem ki bu şehir ruhunu kalkan yapıp direniyor, o zaman ruhu katledilsin.

Beden katliamı zaten yelerince yapılmıştı, ruhlarıda katledilirse ancak o zaman katliam sağlam katledilerek oturacaktı.

Büyücüler, kahinler kötülüğü gizli güçlerini çağırdılar. İprit ordularını cin ve kötücül ne kadar kabus varsa birleştirip Sî’nın üzerine saldılar. Zaman iynin ve iyiliğin büyülerinin, kötüye ve kötülüğe yenileceği bir döngüydü. Tüm direnme çabalarına rağmen katliamın en korkuncuna maruz kaldılar ve yenildiler .

Şehrin kapıları kendiliğinden açıldı.İşte o zaman hükümrân kahhar semayl titretecek bir kakhahayla karşıladı bu zaferi.

Si, efsunlara yenilmiş, iyilikleri kırılmış , bir ölü şehir oluvermişti.Bedenler boş, bakışlar anlamsız, ahus halde şehre girenleri izlediler.

Rüyaların şehri rıyanın şehrine dönüştü bir anda.Yüzler henüz kirlenmemişken, maskelenip perdelenmemişken rüya henüz riyaya dönüşmemişken Sî rüyaların şehriydi. Harom kanda zehir değış günah yürekte bukağlanmış zülüm düşte tutsaktı o zamanlar...

Şimdi rüyaların “rû “yu çaldı ve bütün kötülükler açılan yüz kapısından hayata zehir taşıdı. Hayata zehir taşıyan atlılar yüzlerden geçtiler, düşleri biçtiler.

Yüzler artık işgal edilmiş, hayaller ağaçlarda yaralı sallam taneleri gibi kanar halde asılı kaldılar. Hayaller boğdurulup sefesiz bırakıldı, hülyalar solduruldu.

Et ve kanda dolaşan ağunun dermanı kılıçtır.Ancak ruhta ve canda dolaşan ağunun devası yoktur.

Kendinden kendi olmaktan çıkılır, gölgeye eklenir, silinir.

Gölgenin hükmü yoktur, gölge olanın ruhu tutsaktır.

Dilsizler gölge dil bulmak, bir bedende cucut bulmak ancak kendini öldürmekle mümkündür.Gölge ölmeyeceğinden o sadece yaşayan ölüdür.

Gölge zülümdür, zülmün kendisidir.

Gölge katiline sevdalı aşıktır.Bu aşk sadece haram yaratır...

Si gölgelerin, rıyanın ve settarin şehrine dönüşürken katliamın ikinci günü tamamlandı.

Üçüncü günün şafağında Besta’ya girildi.Aram’ın bir hançer yalınlığında saplandılar.Ağaçlar kesildi, ormanlar ateşe verildi.Çiçekler yolundu.Karaca sürüleri su başlarında vuruldu, ceylan sürüleri yok edildi. Bütün mühürlü pınarları kirletildi.Cennet bir diyar bir günde cehenneme çevirildi.

Besta'nın o hayat taşıyan rayihası yerini kan kokusuna bıraktı.

Yeşil- mavi sularında kan karıştı .Kan koktu bitti tüm çiçekler yerine...

Sair yüreklerinin o imahrem bahçesi kabus dolu bir korkudan ibaret kalındı.

Ağaç yapraklarından hayatı okudukları zamanların yerine kuru gövdelere yazılı ölümler kaldı.Hayatların birleştirdikleri en güzel zamanlarına tanıklık eden lâl yataklarının yerine kan yataklarını aldı.

Lâl zamanlarda, lâl aşklara tanıklık yerine kan zamanlarında kan hikayeleri anlatıldı.Lâl, bir gecede kana dönüştü. Besta kana doydı, baştan sona kana bulandı.

Artık ne bir hayat, ne bir malasdı yaşananlar.Ne gerçek ne de düştü.Bir garabet gibi kalakaldı orta yerde Aramın viraneleri.ç...

Garabet bir tanımlama biçimi değil, bir biçimsizlik te değildi.

O bedensizdi. Bakınca, herşey ile hiçbir şey arasında ne varsa ona dair söylenebilirdi.

Kılıç artıkları, katliam artıklarını önceden satın alınmış olanlar ruhları teslim almalarla bir araya getirildiler.Garip yığını yanlarına alıp ibret diye gezdirdiler.Sonra bunlardan kendilerinden hizmet edecek bir kavim oluşturdular.

Bütün ölüleri bu yeni garabet kavime toplatıp kız saç ve çobanın gözyaşı ırmağına taşıttılar. Tam üç gün üç gece her iki ıramk kan kırmızı aktı, cesetlerden bentler oluştu. Ölü taşıyan her ırmak gibi kız saç ve çobanın gözyaşıyla lanetlendi. O güzelim yataklarında yıllarca hayatı taşıyan bu ırmaklar şimdi ölü taşıyor, kan taşıyor, katliam tarihini sularına yazıyordu.

Demek ki suya da tarih yazılırmış. Tarih ırmağada yazılırmış...

İrmak ölülerin çetesini tutu. Her ölüye kendi dilinden sesinden çoğalttılar verdi. Ve bir zamandır şarkı şiir şakıyan ırmaklar şimdi ağıt denen yeni bir anlatım şeklini yarattı. Suların ağıdı, ırmağın ağıdı artık çağlıtların dilinde yeni bir lisandı.

Gidenlerin unutulmaması, kalanların unutmaması için hayat kendini geleceğe böyle taşıdı.

Tam üç gün üç gecede Aram baştan sona talan edildi, katledildi kan aktı... Kıyım kendi zamanını tamamlayınca yer gök duruldu.

Zaman yeni bir kapı açtı. Hükümran kahhar bu yeni kapıdan geçmiş, güçlenmiş, tazelenmiş, kuvvetlernmiş halde yeni katliamların hesabına girişirken , Aram artık bir virandı.

Dağların kaydunkiler içinde her gün atılar çıkarılmış, bulunanlar öldürülmüş, yeryüzü bir anda bir kavmin ve o kavmin yurdunun yok olup gitmesini hayretler izlemişti. Semanın, yıldızların, toprağın ve sularının bile şaşırdığı bu gerçek artık yeni bir çağın başladığnada kesin kanıtı.

Her çağ bir düştü ölmekte olan ya da doğmaya hazırlanan.

Yitiğin bilgisiyle bina edilen , yine yitiğe sürülmüştü.

Aramı yitiğin yurdu, yitiğin güzel yaratımı şimdi başlangıca dönmesi sanki bir masal zammı kadar vurdurmuş, bir masal zamanında yol almıştı.

Çok kısa bir zamanda katl ile yele edilen, çok uzun yıllara yayılan bir susukunluğa gömüldü öyle ki hükümran kahhar ve kavmi bile sanki asırlarıdır Aramda yaşamış burada hayata başlamışcasına bir belleğe sahip hale gelmişlerdi.

Her şey düşler çağı kadar yaşamışcasına unutulmuş gibiydi.Aram yıllar geçsede dağların koynundan gelen bazı sesler ahenkli, düzenli ağıtlar, geçmişe dair zamanları rahatsız edici tarzda hatırlatıyor, seslerin dili gizli bir varolma biçimini yaratıyordu; dengbêjler...

Seslerinde bir direnme biçimi vardı.

Seslerinde anlattığı hikayeler vardı.

Unutmanın ve unutmamanın katıl bilgisiyle öğretildiği ve öğretildiği hükümran kahhar zamanın ruhuna akan, bu gazap , ku kezap yağmuru birşeylerin istendiği gibi gitmeyeceğini işaret ediyordu...

Artık kalan yığınlar için, hala yüreklerinin ve akıllarının çok derinlerinde bir ürperti hissedener oluyor, bir zamanların o güzellikleri ruhlarında kıpırtılar yaratıyor, ancak

korkunun zehirlediği yürekleri ve akılları daha fazlasının uyanmasına izi vermiyordu:ürpertir ve kısırtı...

Zaman değirmen taşı öğütürken gerçeği, düşü ve masalı , sesler artık çoğalıyordu.

Gecenin suskunluğuna dağların koynunda inen acı yüklü ızdırıp, kan, dehşet, katliam yüklü, hüznü ve kederli seslerin ses kendi hayatını yaratıyordu...

TABLET VIII SEDA

Rarvilerin dilinden düşlere aktı dağların koynunda yankılanan sesler. Seslerin gücü düşlere akınca bir artar düşler yeniden dağların bağrında kendi anhengini yaratıyor, sesler ve düşlerden yeni bir belleğin ilk işaretleri doğuyordu.Önce acıyı yaşanımı anlatmak gerekiyordu.

Bir kadın ağıtının yüreklerle kor düşüren sesi dolaşıyordu Arami vadilerinde önce...

Tanıdık bir ses tanıdık bir ağıt.

Tüm aram yurdun bu hüznü ağıttaki kederi ruhuna içiriyor lâl kesiliyordu...

Arami dilinin bilmeyenlerin bile yüreğini acıtan yanık bir ağıt, Lâlsu'nun hikayesini anlatıyordu.

Uğursuzluğun eşiğini geçip dağlara yol alırken, uzak bir ok gelip delmişti çocuk bedenini.Şev, kanlar içerisindeki yavrusunu kucaklayıp sarmalamış çaresiz gözlerle çevresini saran kadınlara bakmıştı.Lâlsu bedenindeki acıdan bihabermişcesine mavi gökyüzüne hayranlık ve şaşkınlıkla bakmıştı bir süre...

Şev hançerle kestiği saçlarıyla bağlamıştı yaralarını ama lâlsu, Şev'in kollarında gözlerini Aramın göğüne son bir kez dikerek suskunluğunu ve suyun birleştiği küçük bedenini terk etmişti. Şev'in çığlıkları yüreklerde patlamış, tam üç gün üç gece susmuş sonra ırmak kaynak gözyaşlarıyla toprağa emanet vermişti hiçbir dermanın kar etmediği yaralı elerini.

Göz pınarlarını artık ağlamamak üzere mühürlemişti.Mühürlü göz pınarları artık iki karanlık uçurum gibiydi.Dağların koynunda bazı geceler kimeslerin bilmediği yerlere yalnız başına gider, uzaktan keder taşıyan sesi gelirdi işte o sesin ağıdıydı Lalsu... Yanık bir kaval sesinin eşliğinde...

Zozan rüzgarlarına güştük

Karayağız Arami atları

Sevda taşıdı geceye

Esmer bir özlem aktı gözlerimize

Arami tabletleri için

Sözler toplandı

“Lâlsu “dedi kehanet

Üç asırlık bilgiyi üç günde anlatacak

Sonra... Ne bilecektim Lâlsu, Ne?

Toprak rengi atların sırtında

Arami kelimeleri taşıdı düşbazlar

Diriliş ritüeli kumak için...

Tuz ekip ateşe

Adını okumaya çalıştık

Remil attı kahin

Adını hala fısıldıyor rüzgar

Kara-esmer bir Arami kızı

Lâlsu!

Vakanuvisler geleği okurken

“Adına kan dökülecek “dediler

Oysa önce senin kanını döktüler...
Güzel ve kan yazılı
Arami tableti parçalandı
Kaderin değişsin diye
Oysa kaderin adın da gizliydi
Silinmez olana
Ve sulara da yazılmıştı yazgın
Bildik yazgı ikiyüzlüdür
Arami kervanlarında gizledik seni
Kızvan ağacından beşiğin vardı
Lanet kalsın diye
Aram kadınları gözyaşı döktü meşke
Ay ışığı çiseleyen gecelerde...
Toprak kaşelerde biriktirdiler
Lâlsu bir Arami tabletdir.
“Alnımızdaki yazgının kendisidir “dediler
Bozkırın atlarından
Çölün kılıçlarından
Bazırganların hileli sözlerinden
Ve hükümrân kahhar’ın gazabından
Arami efsunlarıyla koruduk seni
Oysa sen kehanetin efunuydun...
Bir gece unutuldu
Kanımızda dolaşan ihaneti
Bize benzeyenlerdi bizden olmayanlar
Saçlarını sakladığımız bakır hazneleri çaldılar
Gözyaşlarımızı çaldılar.
Sonra ihanet gömleğini giydiler
Seni kutsayan özgür düşlerimize uyurken
Bütün efsunları çaldılar
Bajari bir sırtışla
Gönlümüzü dağladılar

Sinemizde dağlanmış yaran
Gözlerimizde esaretin mührü
Yürüdük durmadan...
Geceye ve yokluğuna ağıtlar yaktık
Çalınmış bir düşün artık
Arami tabletlerinde dolaşan

Yüzümüz toprağa aktı artık
Saçlarını bir yemin uğruna kesip sakladık ırmak boylarına
Kelimeler ve söze uzaktık artık
Esaretin ve ihanetin karanlığında
Yenilmiştik artık
Lâlsu...Lâlsu...Lalsu...
Yenilgi bir dildir.
Yenilince her şeyinden soyunur insan.Çıplak ve yalnızdır.
Yenilgi bir yüzdür.
Onu taşıyan beden kendine en ağır olandır.

Yenilgi yaşanmaz, taşınır .

Bir şeyi taşımak yaşamaktan iyidir. Taşındığını indirebilecek zaman gelince silkinir atarsın.Ama o zamana kadar bu dil kendince kelimelerle anlatır insana yenilgiydi.O dil, ayettir

Ayetler ilahî metinlerdir;insan ruhundan çıkan, insan ruhuna yazılan ve ancak yenilgiyle öğrenilen

Yenilgi bir yüceleme ve yüceltme biçimidir.

Karanlığın dilinden çıka gelir, yeniden yollara düşersin. Bu dirayeti ancak yenilgi sağlar insansa, ancak yenilgiyi bilmek ve kabul etmek şartı ile.Yakışa yazgının ikiyüzlülüğünde kendini tüketirken, yazgının kandırma yani seni büyülediğinde herşeyi tersinden okursun.Ayetler bu yüzden yüreği açık olana yazılır.

Peşvan içinde ayetlerin yarattığı bu ruh haliyle, şev'i izlediği geceleri de dilinden döküldü sui ayetler

Uzanıp düşler toluyorum

Gecenin salkımlarından

Hepsi kanıyor

Kim yaraladı bu düşleri?

Tehlikelidir yaralı düşler

Yaralayanlar ise korkunç...

Geçiyor uzak yollardan Aramiler

Yas ve matem akıyor yüzlerinden

Ağıtların külleri yıkanıyor

Yağmur ayetleriyle

Yazıyıp giden bakışlarında

Bir çöl...

Göçüp gidiyor herkes ve herşey

Hayat kaldı tamamlanmamış bir Lûgat

Eksik tanımlar ise

Katliam...

Ağlıyor Şev, sesiz ve ılgın

Kavmin güzel kadını

Gözyaşlarından yazlı tabletleri

Gecebazlar yüreklerine asıyor

Tabletlere taşınan sözler

Yeniden yazılıyor yüreklerine

Gece ayetlerinde

Eski savaşçıların bıraktığı zilerde

Kan kokusu var

Yüzlerini silahlarını gölgesi örtmüş

Ölüm sırtlıyor muzaffer bir edayla

Kayalara sığınmış siluetlerde

Sesizlik ve ıslık mıhlanmış

İzbeler ve kuytu karanlıklar bile gizeleyemiyor

Savaş ayetlerini

Şimdi ırmak boyu ilerliyor kavim

Boyunlarında taşıdıkları

Asırların çivilenmiş gözyaşları

Güzel ve kudret akıyor

Sır veriyor gibi fısıldıyor

İrmak ayetleri

Arınmak ya aşk ile ya da gözyaşı ile olur
Arınmadana kavgaya başlanamaz çünkü
Kavmin kadınları en önde şimdi
Aramın güzel zamanlarını anımsatıyorlar
Perçemlerinden şiir
Buklelerinden şarkılar dökülüyor toprağa
Yaralı bir cerinin yüreğünden geçiyorlar
Ve dudaklarındaki ince patikalar
Akıyor kadın ayetleri

Sır; bir harfin ince dokunuşudur şimdi
Yıkıyor gözyaşları bütün ayetleri
Onlardan arta kalan
Onlara ortak olan
Ve hepsinin birleştiği
Kutsal ayetler yazılıyor
Sırların mabedi gözlerine
Aşk ayeti...

Çünkü kavga aşkla başlar

Düşler artık ibadettir

Düşler...Hiç bitmeyecek bu hikaye, hiç durmayacak. Yeterki düşler yeniden kurulabilsin.Ama önce acı dilenecek, acı anlatılacak ve acı kabul edilecek. Acıyı kabul etmeden başlayamasın hiçbirşeye.

Acı güçtür...

Bilge Por asırların yüzünde bıraktığı acıların iziyle , Aram'ın dağların en keskin ucundan yankılanan sesiyle son tableti okuyordu.
Silueti uçuruma akan tabletin tarihi gibiydi.Siluetinde şiir ve bellek olabildiği zamandaydı şimdi. Bilge Por'un sesinde bin yıllık yorgunluk bin yıllık ateş, bin yıllık hüznün bir arada akıyordu uçuruma...

“ Dağın haraminhde doğan çocuklar

Dağın eteğine gömüldüler.

Acıyı soğutur diye sığınmıştık dağalara
Yaşandıkça yalınlaştı acılarımız
Nemini bulunca yumuşar sanarak
Çok uzun bekledik toprağın devrilmesini
Aklımızı tütsüleyeip ceylan yavrularıyla
Düşlerimizden yollar geçirdik
Son yıllarda dolaştırdık düşlerinimiz
Bir geçitten çıkış buluruz diye
İpek bir heceyle açmıştık tarihin penceresini
Adı hiç duyulmuyacak tuzaklardan öğrenip
Adı duyulmamış tuzaklarda uyuduk
Yıllarca yağmur bekledik göllerin ortasında
Iskalamasın geceleri ay bizi diye
Güneşe uzattık karaağaç gölesini
İçinizde, şiirler türküler dolaştırıp yatıştık
Anladık lei her ağacın müllü gölgesi kadar
Anladık lei eskiden dağların bir gücü varmış
Dağların eteğine gömülmeyen çocuklar
Yol yorgunu ve sılevgan elleriyle
Gidip şehirin girişini yumruklayacaklar

Dağını cevabını taşıyan doğu dövmeleriyle
Çok uzaklardan bakarak yalnız konuşacaklar.
Eskiden güneşe durmanın bir gücü vardı
Güneşi ıskaladığımız sabahlarda anladık
Karağaç gölgesinde toprak döl vermez

Bildik. Her ağaç toprağının mülküdür
Dağın haramine inen su kesilince
Fırtına ve çamur toparlar otağını
Söz yarpalar geri döner, yağmur kokusu susar
Söz zirveden iner, şehir burçları büyür
Söz alınıp verilir kible yönünü bulur
Son sözler yorumlanamaz, rahletde açık kalır

Bildik. Her ağacın mülkü toprağı kadar
Dağın haramine inen su kirlenince
Seni ölmeden önceyd i, bildik
Bu dünyadan sağ kurtulan olmamış

Her taşın yüzü vardır, doğa yerden bakarsak

Eskiden taş bakmak bir hüner meselesiymiş.”

Sözlerin geceye parıldayan yıldızlar gibi savurup tableti okuduktan sonra, silüetiyle aktı
uçuruma. Bilgeler çağının son perdesi de kapandı.

Artık bütün başlangıçlar gibi Aramın yeni başlangıcıda kendi işretlerini bulmak ve
kendi başına yola çıkmak zorundaydı.

Eski, hükmünü yitirince yeni kendini yola koyar, eskinin yollarından geçmeyi
unutmadan, eskinin bilgisini taşıyarak...

Eski kendi başına kudretir...

Şimdi bu seslerin güzergahını bulmak, menzile yol almak gerekiyordu. Aşına
oldukları herşeyi geride bırakarak alsa bilmedikleri geçitlerden gece, karanlıklardan his
yardımıyla, sezgiyle yol alacaklardı.

Artık aradılar onlar! Hem yüreklerinde ateş günüllerinde yangın hemde geçmişte
bulunan sürdürücüleri. Aradılar geçmişe dair olandan izleri, işaretleri kendi kimliklerinde
yaratıp , geleceğe yol aralayacaklardı Artık ne bilgeler divanı ne bilge Por nede kehanet
okuyucularının hükmü kalmamıştı. Hüküm veren efsunları kendileri bulup çıkaracaklardı.

Tedirgin, ürkek ve belirsizin rahuan atları ruhlarının vadilerinde gezinirken, zihinlerine
beraklığı yüreklerine gücü taşıyacak olanı bularak başlayabileceklerdi. Bütün iklimlerden,
bütün diyarlardan, bütün gündüz ve gecelerden lazım olanı toplayacaklardı...

Kavganın ilmini, başlamanın irfanını öğreceklerdi.

Öğrenmenin en iyi yolunun düşmanlarından geçtiğini dehşetle
Farkedecek, ona döneceklerdi. Dönerken ona, etkisine girmeden, ona benzemeden gücünün
büyüsüne kapılmadan öğrenmek zorundalardı.

Düşmanına benzemek en büyük yenilgidir.

Dağların koynunda düşmanından uzak iken kolaydı ona benzememek ancak ona
yaklaştıkça her şey daha zor olacaktı...

Düşmanlık bilgisi gerçektir. En baş gerçektir.

Düşmanlık bilgisine ulaşmadan gerçeğe giriş yapılamazdı.

Malasdan çıkıp gerçeğe girebilmek için düşmanlığı öğrenmek zorundalardı.

TABLET IV
İŞARET

Asırların yorgunluğunu yüzlerinde taşıyan Aramiler dağların koynunda binbir zorlukla yaşamaya çalışıyorlardı. Yenilgiyi bir kimlik gibi taşıyorlardı.

Dağ koyununa aldığı çocuklarının ağıdında hüznler, günleri akşamlara deviriyordu.

Suskunluğunu bir ağıt gibi söylüyordu. Suskunluğunu tüm kavime bulaştırmış, kavim de susmuştu. Ne dereleri eskisi gibi çalıyor, ne gözeleri hayat taşıyor, ne de cümle varlık şakırdıyordu. Aram uzakta çok uzakta bir hayaldi. Yenilgilerin mahzun hayaliydi.

Sanki hiç var olmamış, hiç yaşanmamış, böyle bir kavim, böyle bir diyar sadece masallarda var olmuştu.

Acıların sindiği yüreklerinde, akıllarında bıraktığı izlerden acak ağıt yakalayabilecek kadar güç bulabiliyor, ötesine geçemiyorlardı.

Korku her hücrelerine sinmişti, korku yeni tanrıları olmuştu.

Bir yaprak hışırtısından bir rüzgar esintisinden biel korkar hale gelmişlerdi. Korkunun hükümranlığı kahhar'kinden bile daha güçlü ve büyük bir saltanat kormuştu yürekleri üzerinde

Yaşam diye yaşadıkları kabustan öteye değildi. Bir yandan dağların bağırında bin bir zorluk ve yoklukta ayakta kalmaya çalışıyor, öte yandan hükümrân ve kahhar'ın savaçlarının ara ara düzenledikleri saldırılar, süreklilik avları koyu bir dehşetten başka bir şey bırakmıyordu yaşamlarında...

Ne kadar gizliden olsa bulundukları yerler zaman zaman keşf ediliyor, kılıçlar artlarında yeni ölümler bırakıyordu. Perişan bir halde yeniden yollara düşüyor, daha güvenli yerler arıyorlardı.

Güçmek artık yeni bir yaşamdı onlar için. Göçerek yaşamının giderek insanı, kavmi kimliksizleştirdiğini hissede hissede çaresizliğin son sınırına varana dek yol alıyorlardı. Çaresizlik ve güç kimliksizliğin yeni adı oluyordu.

Göçmek başlamaya görsün, göçecek yer kalmayana dek sürer. Göçecek yer kalmayınca ya kendinde yok oluşu ya da intihara yol açar. Her ikiside yer- yüzünde silinmenin diğer adlarıdır.

Göçtükleri her yer geçiciliğin ruhlarına sirayet ettiriyor, geçici hallerin bulaştığı zamanlar onları daha fazla parçalıyordu.

Bir bütün iken parçalanmanın doğurduğu güçsüzlükle karşılaşılıyor, zayıfladıkça tükeniyorlardı.

Yüzlerinde taşıdıkları keder onları birbirine yabancılaştırıyor, yenilgi zamanlarının utanç oldu kederi sadece uzaklığa yol açıyordu.

Yenilginin parçalayan tüm halleri türlü biçimlerde kimlikleşiyor, kendini taşıyacak beden bulmakta zorlanmıyordu.

Kavmin kadınları gün boyu türlü otlar toplayıp taş ocaklarda kaynatarak aşlar yapıyor hayat sürdürmelerini sağlıyorlardı.

Kadınların esas gücü yenilgi zamanlarında ortaya çıkar.

Aramın o zarif o nazenin, o güzellikte çiçekleri kışkırtıran kadınları şimdi yenilgi zamanının yaşam sürdürücüleri oluyorlardı.

Susukun gözlerinde dağdaki hiçbir canlıda olmayan adsız bir dirayet taşıyor, bunu her yere taşımaya çalışıyorlardı. Ama kılıcın, katliamın ve kan izleri o kadar güçlüydü ki bu dirayet bile harekete yol açmıyordu.

Kudreti oluşturacak kadar sirayet edemiyordu kavmin ruhuna, ancak yaşamı sürdürebileme gücünü taşıyabiliyordu.

Şev, Ardıl ve Azarya kavmin üç kadını durmadan bir araya geliyor içlerindeki kudreti nasıl birleştireceklerini suskun diller olan gözleriyle birbirlerine anlatıyor yine de gücü yaratamıyorlardı.

Azarya uğradığı tecavüzün ruhunda yarattığı dehşeti unutamamanın öfkesiyle alev alev yanan gözleriyle intikamın adaletini savunuyor, Ardıl esir düşen ve belkide devrilip kahharın birer askerine dönüşen oğullarını kurtarmanın yolunun ne olabileceğinin kederli merakıyla bakıyordu. Belirsizlik, çaresizlik, öfke yaşama güçlerini ellerinden almaya çalışıyor ama onlar yaşayanlar için hayata tutunmaları gerektiğini biliyorlardı.

Kavmin kandaşları arasında gözlerin diliyle erkeklerin kuvvetiyle de bir araya gelmesi gerekiyordu.

Peşvan, Payiz ve Aru kavmin düşbaz ve gecebazlarını biraraya getirmeye çalışıyor, ancak bir şeylerin eksikliği bunu engelliyordu.

Payiz sevdiği kadın Azaryanın acısını nasıl dindireceğini bilemiyor, acı ve kederden gün be gün sararıyordu. Katliamdan beri kendisiyle konuşamayan Azraya'dan daha fazal acı çekiyor onu koruyamadığı için varlığına lanet ediyordu.

Tüm kavmin içlerinde büyüyen garip bir duyguyla tanışıyor. Kendini hiç savunmak zorunda hissetmemiş olan kavmin boynunu kılıcın önüne sunmuştu adeta. Kendini savunamamış olmanın acısı, ötekisi, intikam denen kara bir duyguyu uyandırıyor içlerinde. Cennet yok olmuştu ve ancak katillerden intikam alınarak yaşanan acılar dengelenebilirdi.

İntikam acıları çoğaltır.

Artık çocukluk çağının mutlu dünyasından, gerçeklerle boğuşacak hızla yaşlanmış bir kavime evriliyordu Aram.

Gerçekleşmede gerçekleşmede bir hayale ihtiyaçları vardı. Cennet Arama yeniden kavuşma hayali. Eskiden bir işaretti. Bilgeler çağının o kadim işretlerinden biri başlatabilirdi kahramanlık çağını.

Kadın ve erkek düşbazlar kehanetin izlerini unutmuş, gellekleri silinmiş halde kendi ruhlarına bile söz geçiremiyorlardı. Kavmin erkekleri yenilginin yol açtığı izleri daha derin taşıyor, taşıcılık rollerini biel yapmaktan aciz hale geliyorlardı.

Yenilgilere karşı kadın hep bir çıkış ararken, erkek çabuk kabul ediyor, sindiriyor, açıktan teslimiyete daha çabuk yatıyordu.

Peşvanın Payiz ve Ru günlerce, gecelerce bir çıkış bulmak, kehanet işaretlerini ortaya çıkartmak için tüm gizili dağ mabetlerini dolaşıyor, her şeyde ve her yerde işaretler arıyorlardı.

Sırlanmış tabletler açık edip kudret toplamak için denemedikleri yol, kullanmadıkları efsun kalmamasına rağmen tabletler sırlarından soyunmuyor, yürümeleri için yol vermiyordu. Yine çaresizliğin sınırlarında dolana dolana kendilerine varıyor, yeniden deniyorlardı.

Zaman rüzgarın hayaları aşındırması gibi ruhlarını ve yüreklerine de aşındırıyor, yenilgi kanıksanma merhalesine hızla ilerliyordu. Kanıksanma bir kere ruhlarına sızdı mı artık kutuluş yoktur. O yüzden Peşvan, Payiz ve Ru zamana karşı direnmeye çalışıyorlardı. Herşey tuzla buz olmadan, yitip gitmeden bir şeyler bulmak zorundalardı.

Kavim giderek azalıyor, kupuyor, parçalanıyor, dağılıyordu. Yok oluşun menzilide böyle oluşur... Son güçlerini her şeye rağmen kurumaya çalışıyor umudun izlerinin ruhlarından silinmemesi için direniyorlardı. Umut yaşamazının tek taşıyıcı gücüydü. Onuda kaybederlerse artık hiçliğin yok oluş sınırlarına varmış olacak ve bir daha toparlanamayacaklardı. Ama umutta ancak yaşayabileceği toprak olursa diri kalabilirdi. Herşeyin neredeyse yok olup gittiği böylesi şartlarda onunda yaşaması, yaşatılması ne kadar mümkün olabilir, burada zaman gösterecekti.

Her taş, heş ota, börtü böceğe, suya, havaya, dağa, her şeye bakarak bir iz işaret arıyorlardı. Hafızalarını belleklerini durmadan kurcalıyor, kadim zamanların, Aram'ın diri zamanlarının içinden bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı.

Hepbir "yol" bilgisi "yola çıkma" bilgisi beliriyordu. Ama nereye, nasıl, niçin ve ne zaman gibi onlarca soruda peşinde diziliyordu. Her soru kendi kuyruğunu yutan bir yılan

benziyordu. “Yol” için , “ yola çıkmak” için bu kez neyin gerekli olduğunu bulmaya çalışıyorlardı...

Her gece yorgun ruhları bir sonraki günün tüketiciliğine hazırlanıyor, tükendikçe azalıyordu. Yüzleri giderek, daha fazal uzağı çağıştırıyor, uzak onlar için “yol”un adı oluyordu.”Yüzü uzağa benzeyenler için her başlangıç büyü istiyor, uzaklık içi doldurulması gerek bir bilgi çeşittine “ dönüşüyordu.

Uzak, boşluk, belirsizlik, menzilsizlik demekti, ucunda bir daha asla dönememeninde hisini taşıyordu.O yüzden “uzak “ ve “yol” karanlık ruhlarında ucu belirsiz iki patikaya dönüşüyordu.Ama gitmek zorunda olduklarını yola düşmek, uzağa akmak zorunda olduklarını daha güçlü hisetmeyi başlıyorlardı. Her zaman karşılaamanın bilinciyle yaşanan hayatın içinden ulaşılamayacakları gerçeği önceden bir hüküm gibi boyunlarına asıyordu. Boyunlarına değirmen taş gib asılı olan hükümlere b ir yenisi daha ekleniyordu.

Kimlikleri gibi taşıdıkları yüzlerindeki dömeler bile bu karanlığın bu zülmetin etkisiyle silinmeye yuz tutuyor, tükeniş, bitişin bir işaret gibi ruhlarına çöküyordu.Bir zamanlar ailelerinin, sayılarının kimliklerinin ve güzelliklerinin işaret olan Arami dövmelerinden geriye silik izler yaraya benzeyen gölgeler oluşuyor, güzelliğin solmasıyla birilikte yüzde uluşan yaraya dönüşüyordu artık.

Kimlikleri yaraya, ruhları yaralıya benziyordu artık.

Yaralı olmasının ruhları için nasıl korkunç bir çıkmaza yol açtığını dehşetle anlıyorlardı.

Bir insan, bir kavim ya tam öldürülmeli yada kendi toprağında tam yaşamalıydı.Yaralı bırakmak can çekişmenin sınırlarından dolaşmak, hiçbir şeyi tam yaşayamamak demekti.

Yaralı olanlar tehlikelidir...

İçlerindeki kuyu delhizlere, yüzlerindeki ifade boşluğa benzer.Hayatta tek bir duygunun etkisinde yaşıyorlar, o da keder.

Kendi kendi içinde buyun devirmek demketir.

Şev, Ardıl ve Azarya dağ pınarlarından birinin, başına indiler su taşımak için...

Birkaç ceylan yavrusu telaşlı, tedirgin, ürkek bakışlarıyla belirdi yanı başlarında.Suyu kana kana içmedilerde, çevrelerindeki tehlikelerin edişesiyle bir dokunup bir çekildiler.Hepside aynı biçimde su içtiler. Şev, cerenlerle kaderlerinin benzerliğini hüznle hissetti içinden. Gözleri seke seke gidişlerine takılmışken, yaralı bir ceren daha gerilerinden indi suya. Ayağında bir sakatlık vardı, binbir güçlülkle içti suyunu.Şev ürkütmeden yanına yaklaştı usulca .Cerenin gözleriyle buluşunca gözleri kendini gördü , Lâlsu’yu hissetti.Ardıl ve Azarya’da yanına geldi. Ayağındaki kırığı farkettiler, sardılar .Ceren de kendini öyle bir mahsumiyet ve güvenle bırakmıştı ki, gözlerindeki ifade değişmişti. Ardıl elleriyle su içirirken, Azara okşuyordu bir yandan...

Şev ahır zamanlarda cerenlerin gözlerinde türlü bilgiler olduğunu ve okuyabilene büyük sırlar verebildiğini biliyordu. Gözlerini cerenin gözlerinden ayırmadan bir şeyler okumaya çalıştı. Cerenin gözlerinde bir yol belirdi.Sisa’ye ,Sî’ye ve Besta’ya uzanan ,Ama o kadar...

“ yol”un sonu belirsizdi ama nereye gittiği aşıkardı. Sonra cerenin gözleri Lêlsu’yu bir kelebek suretinde gösterdi.Yüreği acıyla karışık bir sevince kesmişken üç damla gözyaşı döküldü cerenin yarasına.Huysuzlandı ceren, yumuşakça ellerinden kurtulup dağın koynuna yol aldı. Artık daha rahat yürüyebiliyordu.

Sır verilmiş yara ileşmiş menzil okunmuştu....

Şev gördüklerini Ardıl ve Azarya’ya anlattı. Döndüklerinde kavime de anlatılanlar.Herkes sabırsızlıkla uzak dağ patikalarından Peşvan, Payiz ve RU ‘nun dönmesini bekliyordu.

Karanlık gölgesini dağa düşürüp , ay aydınlığını patikalara indirince , uzak silüetler gibi aktı üç gölge kavmin göğsüne...

Kavmin hayatı yenedne başlatabilmenin arayışında olan evlatlarının içlerindeki telaş ve heyecan duyugusuyla karşıladı. Şaşkın başkışlarla göz değdirdi üç düşbaz tüm kavime, yeni

bir şeylerin olduğu aşıkardı. Şev'in gözlerine değince gözleri Peşvan bildiki birşeyler var. Yeni bir şeyler. Böylesi zamanlarda çenesi seğirir, gözleri tanımsız bir parıltıyla ışırdı. Anlamak için bakmak yeterliydi...

Yorgunluklarını atıp , içlerini ısıttılar. Kacmin toplanmaya hazırlanırken, Şev gördüklerini Peşvana anlattı. Peşvan dalgın ve derin baktı önünde yanan ateşe, Zaman yeni bir kuşak açıyordu.Önlerine, uzun yolculuklarda aradıklarını niye bulamadıklarını daha iyi anlıyordu. Demek ki yeterince uzağa gitmemişlerdi; şimdi zamanı cerenin gözlerinde açılan yolda ilerlerken yeniden tanımlayacaklardı.

Kavim toplandı üç gün üç gece boyunca dağların koynunda bir araya geldiler . Başlamanın bilgisine ulaştılar. Sîsa'ya Sî'ye ve Besta'ya inecekler düşmandan öğrenecek, kavganın esfusunu işaretlerini toplayacaklardı. Artık düşbazların zamanı başlıyordu. Yazgının kehaneti düşlerinden ilkeni gerçekleştiriyordu.

Başlangıcın taşıyıcıları düşbazlar ve gececebazlar...

Yaprakların bile kımıldamadığı zamanlarda uzağa akmak, küçük gruplara gölünüp işgal altındaki yurtlarına inmek için hazırlandılar. Gerceyi örtü diye üzerlerine örtüp yola düşeceklerdi.

Peşvan, Payiz ve Ru üç grup oldular. Bir grup Sîsa'ya biri Sî'ye ötelerde. Bestaya inecek, yazgılarına yeni yollar arayacaklardı. Kehanetin izleri peşinde dolaşacaklardı.

Gecebazalar gecenin, gecenin güşbazlarda düşlerin sırnı arayacaklardı. Zor tehlikeli ve bilinmezliklerle dolu bu yolculukta kim bilir nelerle karşılaşacak, belki de bir daha dönemeyeceklerdi. Yada taş tabletlerin sırnı çözecek, işareti bulup getirecek, başka şeyler öğrenip döneceklerdi. Her gidişin dönüşü kendisine eklenmişlerle yeni bir gidişi hazırlayacak, diye ekilenle tamamlanacaktı.

Şev, Ardıl , Azarya... Tüm kavim gecenin dalgalı karanlığında en güzel canlarını yeniden hayata başlayabilmek için yoluyuluyorlardı.

Ricat başlaşıyordu...

Ricattların ez zoru kendi ülkene, kendi diyarına ve kendi olandı. Kendi diyarında yabancıya döndün mü, kendi diyarında yabancı oluyor, ricat öyle başlıyordu. Ricat henüz kıyama varmamıştı. Ricatın kıyama ermesi için lazım olan işaretlerin bulunması şarttı.

Artık alamayı unutmuş kavim, yeniden hatırlıyordu. Gidenlerin ardından gözyaşlarını döküp, ruhlarındaki hüznü toprağa akıtıyorlardı.

Şev, içinde yeni bir yangının ateşiyle hüznünü içine gömüyor, Peşvan'ın karanlıkta kaybolmasını izlemek istemiyordu. Çünkü karanlık yuttuğunu geri vermiyordu. O yüzden gidişini hala izleyebildiği Peşvan'a değil de aya çevirip yüzünü, güzel şeyler diledi.

Kavmin gözleri gidenleri yoluyor gözlerden akan yarının düşleri karanlıkta kaybolanlara meşule oluyordu. Kavim bunu iyiye işaret sayıyordu.

Gidenler gecenin karanlığında, kalanlar kendi karanlıklarında kaybolduğunda dağ hafif bir mırıltı gibi eesen rüzgarla gidenlere ve kalanlara dirayet taşıyordu. Esrik ve hüzünlü bir şarkının ağıdımsı tadı kalıyordu dimağlarında... Kalanlar dönecekleri beklerken, yaşamlarının sürdürmelerinin, acıyı hafifletmenin menziline giriyorlardı. Yaşamın sürdürücüleri geride , yaşamın taşıyıcıları yollarda ruhlarıyla kurdukları köprüde birleşip, Aramda yeni bir yaşamı yeniden yaratabilecekler miydi?

Aram da yaşam, mekansızlıkların sınırında toplanacak sevgiler, bilgiler, güzellikler ve işretleriyle yaratılabilinirdi ancak.

İmkansızlık çaresizlik gidilebilecek son sınırdı....

TABLET V
RİCAT

Yüzlerinde taşıdıkları yara izlerini yüreklerine sürdüler.Acılarının izlerini gözlerinin kıyılarından sildiler.Yürüdüler, günlerce gecelerce yürüdüler.Kimi zaman ay ışığının solgun ışıkları ve yıldızların sönük parıltıları altında, kimi zaman gün ışığının göz kaşmatıran parlaklığı, kurutucu sıcaklığı eşliğinde...

Yolda gördükleri her taşta, ağaçta çiçek eski zamanlara dair izler buldular.Bir ceviz ağacının yaprağında geçmişin güzel hatıralarını, taşların yosununda atalarının yürek burkularını buldular. Kantum da yeşil zamnlara uzandılar, çiçeklerin bin türlüüne yürek değıdirdiler.Yüreklerinde geride bıraktıkları sevgilileri, akıllarında geleceğıe yol bulmanın soru işaretleriyle birlikte yürüdüler.Kirlenmemiş kan karışmamış pınarlardan kanarak su içtiler. Heybelerindeki katıklardan ve otlardan yaptıkları aşlarla kudret buldular.

Nihayet yol ayırımına geldiler.Islak kırağıları geceye hüzün ekerken son defa, son gece bir arada kaldılar; konuşmadılar, sustular.Gözlerinden herşey zaten okunuyordu. Bu susukunluk iyi ye işaretti.Aram'ın cennet zamanlarına ait bir işaret .O zamanlar, susukunluğun en güzel dil olduğunu en iyi onlar bilirdi.Gözlerin en güzel anlatıcı olduğunu da...

İçlerine tarif edemedikleri bir huzur gelip yerleşti, diğerkaygı, endişe, tedirginlik, belirsizlik ve korkuların yanısıra...

Gün şafağı çağırırken vedalaştılar.Peşvan ve beraberindekiler ise Sîye yol oldular.

Kırılğan zamanlar kendi ağılarını örürken herşey koca bir muamammadan ibaret hale geldi. Yazğı en az gece kadar karanlık, gelecek gecedeki sis kadar örtülüydü.

Payız ve beraberindekiler Sîsa'nın kapılarına dokunduklarında gece zifire kesmişti.Tebdil-i kıyafet olup Kahhar'ın kavminden insanlara benzediler. Şehrin kapısında duran askerler o kadar kendilerinden emindiler ki, gelenlerin kim olduğunu bile önemsemediler.

Sîsa'ya girdiklerinde yüreklerinde hüzün, gözlerinde yaş belirdi: O güzeller güzeli şehirden geriye derme çatma huneler, yıkıntılar içinde perişan insanlar ve her şyerde cehennemi varlıklarıyla dolaşan Hükümrân Kahhar'ın kavminden insanlar ve askerleri buldular.

İnsan- oğlu ne çok biligiye sahipti.Uçsuz bucaksız bir derya, sınırsız bir çol gibi...En güzelden en çirkini, en iyiden en kötüye, belirgin olandan en garabeti yaratabilecek kadar.

Herşey demek ki kendi kudretini kendinde taşımış ve kudret zülümle birleşince ne kadar da yıkıcı bir güce dönüşürmüş...

Kulak kabarttılar, sarhoş askerlerden, aç gözlü kavimden bilgiler topladılar. Arada bir de Aram'da dervşirilmiş olanlara deng geldiler.Gözleri değıne gözlerine, dehşete kapılmış gibi oradan uzaklaştı devşirilmiş olanlar.Tanımlanamaz bir tutsaklığı ruhlarında taşıyan bu insanların halleri, koca bir boşluğa andırıyordu. Tülkümrân olan onları ne ile doldurursa ona benziyor o oluyorlardı.

Geceleri kuytulara, harabe ve yıkıntılarda , gündüzleri kalabalıkların içinde durmadan gerekli olanı aradılar, işaretleri yoladılar.

Bu arada hükümrân kahhar'ın dört bucağı, sınırsız bir coğrafyaya yayılan hükümrânlığını, ele geçirdiğı, her yerde yaptığı kıyımları, cinayetleri, o ülkeleri nasıl talan edip viraneye çevirdiğini durmadan anlatan çıgıkantları dilbazları dinlediler.

Korkuyu ruhlarda hakim kılmak için büyücü ve efsuncu yamaklardan oluşan bu grup kalabalıklara durmadan cehennemi sözle taşıyor, ruhların ve bedenlerin zülmün esaretinde kalmasını sağlıyorlardı.

Düşbazlar düşmandan öğreniyordu zülmün ve hakimiyetin nasıl sağlandığını.Bu aynı zamanda kavganın yolunda nasıl yapılacağını de kafalarında kekillendiriyor, bu yeni bilgiyi dikatle kazıyorlardı bellekerine...Kutulmak için kötülüğün ilmini öğreniyorlardı. Kötülük öyle bir sinmişti ki güzellik için dahı etmezdi ve güzelliğı överken içi sessiz akan bir zehirdi...

Devşirilmiş Aramilerden bazıları Payız ve grubundan haberdar olmuş, hala yüreklerinin küçücük bir köşesinde kadim Arama dair yanan ateşle onlara ulaşmaya çalışıyor, ne aradıkları, niye geldiklerini ve ne yapmak istediklerini öğrenmek istiyorlardı.

Nihayetinde buluştular. Payız, niyetlerinden emin olana dek çok sınıadı onları, sonuçta kendilerine katılmalarını kabul etti. Başlarını Piroze adında birinin çektiği grubuda yanlarına alarak bazı savaş gereçleriyle birlikte dağın yolunu tuttular.

Diğer yandan Ru ve grubu Si'ye vardığında ürkütücü bir sessizlikle karşılaştılar. Benzerliğini ancak ölümle kurulabileceği sesizlikle...Aram'ın büyüğü, efsunlu şehri gitmiş yerine ölümün kendisi gelip yerleşmişti.

Mezar, gömüt, kabir...

Türleri çoğaltılabilecek bir suskunluk.Diğer şehirlerin Sıssu'nun aksine bütün yapılar, haneler yerli yerindeydi.Ama nasıl ki bir insanın ruhu esir olunca bedeni bir et yığının dönüşürse, Si'de ruhu çalınmış kuru yapı ve hanelerden ibaretti. Öyle ki insanların ruhlarına Sinen, bedenlerinde sinmiş, gölge yüzlerinin karartmıştı.

Hükümrân kahhar burayı esir aldığı anda büyücü ve ifirit çağırıcılarıyla eskiden iyiliğin ve güzelliğin ikisiri yapılan yeri, kötülüğün ve çirkinliğin merkezi haline getirmişti.

Yetiştirilen, devşirilen büyücü ve kahinler işgal ve istilalarda kullanılmak üzere hükümrân kahhar'ın ordularına eşlik ediyor, yıkımın asırlarca ruhlarına sinmesini sağlıyor, bilgi ve efsunu belirterek yerine tek gereçli bilgi olarak kötülüğü getirmeye çalışıyorlardı. O güzel, şiirimsiz şehrin yerine gölgelerin hüküm sürdüğü koyu bir karanlık oluşuyordu.

Ruhlara ilaç taşıyan, her türlü sırrı yaşamı güzelleştirmek için inşaa eden kahinler katledilmiş, kalanlar devşirilmiş, kötülüğün hizmetine girmişlerdi. Şehri de farkedilmemek kolay değildi.O yüzden, sözlerin öz, gölgelerin çok olduğu geceleri tercih ettiler şehre girmek için. Geceleri şehre girip Si'nin akibetini ve yaşananları öğrenmeye çalışıyor, güdüzleride az görünmeye dikat ediyorlardı.

Hayatın ve insanın nasıl kurtulabileceğini, insanların sonsuz itiate ram edildiklerini dehşet bir irkiyle gördüler.O dağlarda, o zorluklara rağmen en küçük titreşimde, yaprak hışırtısında, su çağıltısında gece böcek seslerinde bile hayat dolup taşarken; böyle insanların çok olduğu ama hayatın az olduğu gerçeğini kederle izlediler.Gözler donmuş ruhlar sürgüne yollanmış , firari bir güzellikten bile iz yoktu.

Şehrin en büyük tapınağında her gün, her an durmadan kötülük devşiriliyor, yeni yeni kötülük taşıyıcıları örüyordu.Büyü bütün ileştirici tucünden çıkarılıp öldürücü bir güce dönüştürülmüş , durmadan dinlemeden, yeni cehennemleri taşıyan insalar çoğaltılmıştı.

Ru, kadim zamanlarda yüzlerin ve ruhların dilini öğrenmiş beraberindeki düşbazlarda bunları bilenlerden seçilmişti. Ama kötülüğün ve kahrın tapınaklarına girmek, efsun ve büyülerin çitrelerini öğrenmek hem çok zor, hem de gerekliydi. Şehrin büyücü ve kahinleri bir bakışta herşeyi anlayabilmek kadar kudretlilerdi.

Ru şehirde yaşayan tüm insanların gözlerini okudu nerdeyse. Bazı yüzlerde bir ibilik gördü. Aynı ikiliği ruhlarında ve yüzlerinde tamamına emmemiş bu insanların, bir yanı aydınlık kadim Arami güzelliğinin izlerinde, öteki yaraları karanlığın esratinde; tedirginlik ve ürkeklik, kararsızlıkla atbaşı her tavırlarına sinmişti.En berligin ruh hali gözlerinde telaşa, ellerinde paniğe yürüyüşlerinde belirsizliğe yol açıyordu. Aman en tuhafı Ru ve grubunda ilk onlar farkediyor, kimileri içlerinde beliren korku ve telaşa hemen kaçıyor, kimileride içlerindeki o aydınlık yana eklenen merakla yaklaşıyordu. Bu kararsızlık heyulası insanlardan biri olan Nsiyan'ı yanlarına almaya karar verdi Ru.

Nisayan, siluetiyle kadim Arami düşbazlarını andırırken, açık bedeniyle devşirilmişliği resmediyordu. Nisyan ve beraberindeki birkaç kişiyle konuştular Ruhlarına ve bedenlerine Aram'ın kadim gözlerini taşıdılar.Ve mümkün mertbe yanlarında tutarak kötülüğün etkisinden uzak tutmaya çalıştılar. Ru, Nisyan'ın tüm kötülükleri tapınakların baş tapınağı ve diğer efsun ve büyüleri bildiğine emin olduktan sonra yanlarında alıp dağın yolunu tuttu.

Peşvan ise karanlık bir gecede yıldızların kervanlardan zamanlarına işaret ettiği vakitte Besta'ya indi. Önce uzaktan o ahir zamanların hayat ve aşk yatağı olan Besta'nın kokusunu içine çekti. Beraberinde keşif bir yanlık kokusunda doldu genzine.

Demek ki güzelliğin kokusu da kirletebilirmiş...

Düşlerinde Şev ile yaşadıkları o mukaddes aşk gecesine uzandı. O lâl zamanların lâl gecesine, lâl yatakta güllerin şebnemlere yol verdiği o aşk anları canlandı zihninde. Aynı anda o aşkın meyvesi olan Lâlsu belirdi izleğinde, aşk nasıl duya evriliğin hikayesiydi bu yolculuk. Gözyaşıyla güzelliğin, nasıl olurda bir anda insan sirayet ettiğinin hikayesi...

Her güzellik acıyla sıralanıyor, her aşk kendinde ızdırabı gizliyordu.

Şev, şimdi dağın koynunda kimbilir hangi endişeye yol aralamıştı. Yüreğinde...

Düş kurmaya bile vakit yoktu. Kurulacak düşler yıkılınca geriye düşkurusu kalıyordu. Kül ve yalnızlık, acı ve matem keder ve hüznün...

Ve hepsinin toplamı gerçeğin en berbat tarifi... Ölümün olduğu yerde düşe yol kapalıydı. Ölüm düş üretmezdi çünkü!

Yürüdüler Besta'nın tarumar, Besta yangın yeri...

Hanedan hür kalmış cevval bir korku tünemiş bütün çiçeğe böceğe otu... Sular kirli, pınarlar talan, mühürlü membaların efsunları okunmuş yeksan eylenmi...

Bestadan geriye her tarafı yara bere içinde tanınmaz bir coğrafya aynın şavkını düşürdüğü o gümüş gecelerden geriye geriye çalan matlikler kalmış.

Gözyaşlarını tutamadı Peşvan ve berdeberindeki düşbazlar. Ağlamak bazen bir ağıda dönüşürdü. Utancın ve ezikliğin gurularının paramparça ettiği bir yuruyuşle her biri ayrı ayrı kendi işlerinde lav güzel diyarı koruyamamanın sızısıyla dolup taşılar. Sanki gittikleri yol, yürüdükleri zamna değildi. Kadim olan her şey onlara yürüyor, içlerine kudret taşıyordu hiç sitem etmeden, yakınmadan... Çünkü en iyi o biliyordu zamana ve kehanete ve hepsinin toplamı olan yazgıya direnmenin mümkün olmadığını... Yaşanacaksa yaşanacak olan, bunu hiçbir kuvvet engelleyemezdi...

İçlerinde tüm zamanların kederi ve gecenin koynunda saklı duran, hüznü de ekleyerek korunaklı bir kuytuysa sabahı ettiler. Eskiye dair bir ses belirdi henüz tan atmışken, aşık – şefaq yine kaçırdığı şafağın girdiğine bir kez daha acıyla nağmeleri. Her geç kalmışlıktaki o tuhaf kızgınlık bulaşmıştı şakımasına. Her geç kalmışlık tam da böyle bir bülbül şakınmasıyla anlatabilirdi. Ancak...

Gün Besta'ya değince dehşetin ve talanın sathı daha bir belirginleşti. Yok etime nasıl bir bilgiye sahipti ki, böyle neredeyse iz bırakmamacasına, eşkıya dair ne varsa söküp almış, yerine ve hiçliğine ve boşluğun koca resmini yerleştirmişti. Yok oluncaya dek Besta, sürmüştü katliam. Zaten Aramı ancak kalbini süküp alarak duygusuzlaştırabilir insansızlaştırabilirlerdi. Kan ve katliamın hükmünü sürenler bu bilgiyi nasılda edinmiş ve nasıl da kusursuz gerçekleştirmişlerdi. Kalbi sökülüp alınınca nasıl ki beden ölür, Aram'ın kalbi Besta'yı da binlerce kez paçalayıp, bir araya getirilmemesi için her bir parçası ayrı bir diyara savrulmuştu sanki. O çiçekler, ormanlar, o muhteşem aşk diyarı asla tanımlanmayacak kadar korkunç bir hale dönmüştü...

Bu uçsuz bucaksız katliam resminde ne işareti arayacaktı Peşvan ve beraberindekiler? Ama yazgı, ama kehanet buraya sürüklemişse onları bir şeyler olmalıydı.

Bunlunacak olan aratmaz kendine...

Günlerce dolandılar, günlerce o kederi, o acıyı katkat yürekelerindeki o bilinmezliğe eklediler. Her ağaç kökü, her ırmak yatağı, her kırık dal parçası kurumuş çiçek artığı içlerinde yeni bir bilgi yarattı; öteki! Öfkenin korkunç yıkıcılığını ve dehşet kıyıcılığını yüreklerinde hissettiklerinde korkunç yıkıcılığının ve dehşet kıyıcılığını hissettiklerinde kendileri bile ürkütüler kendilerinden. Öfke en kimliksiz duyguydu.

En iyi insandan biel en caniyi en güzelden en canvarı yaratacak kadar yönsüz kıblesiz ve asi duyguydu. Öfke tek başına çırılçıplak olunca hiçbirşey önünde duramazdı. Eğer onu elde

tutacak bilgiye sahip olamazlarsa, bir anda o çok nefret ettikleri kahhar'a ve sürekasından kavminden her hanbi birine dönüşebileceklerini anladılar. Bilge Por'u anımsadılar; "içinizdeki kuderti içinizdeki sevgiden alabilirsiniz, sevgide en az kötülük kadar kuvvet vericidir..."

Hayat zaten birbirine denk duyguların kavgasından ibaret değilmiydi? Hakim ve mahkum, mağlup ve galip olanı belirleyen bu celalleşme değilmiydi?

Bir gece, zaten çok az olan hanelerden birine takıldı gözleri. Bestanın doğu ucunda yıkık-dökük ahşap bir hanede adeta kendilerini çağıran kendilerini oraya çeken bir çıra ışığı gördüler. O güendeğin hiçbir haneye girmemiş eşiklerinden içeriye adım atmamışlardı. Ama bu ışıktaki garip bir kudret vardı. Ayakları onlardan önce vardı hanenin eşğine, ay ışık düşürünce eşğe kapıyı çaldılar. Kapıyı Aram'ın bütün kadim zamanlarını yüzündeki çizgilerde bellekleyen yaşlı bir kadın açtı.

Destur alıp içeri girdiler. Yaşlı bir adamın çıranın kenarından hanenin ortasına uzanan silüetini gördüler. Yaşlı adam dönerek gelenlere baktı. Çıranın ışığı titredi. Birbirlerinin tanıdılar. Aram'ın kirlenmemiş katledilmemiş ve yazgının taşıyıcılığı ile vakıf kıldığı iki bilgediler. Besta'nın koynundaki bu küçük karanlıkta yıllarca ellerindeki emaneti teslim etmek için beklemişlerdi. Bekleyişin daha da yaşlandırdığı yüz katlarında beliren sevinçle kucaklaştılar Peşvan ve öteki düşbazlarla.

Çıranın titrek ışığında Aram'ın güzel zamanlarını ve düşlerini bellek tazeliğiyle anlattı bilgiler. Peşvan ve beraberindekilerde yaşanan katliamları kurtulabilenlerinde akibetlerini dağlardaki zorlu yaşamlarını anlattılar. Bilgeler zaten rüyaları ve düş ile gerçek arası zamanlarda yaşananları bildikleri söylediler. Peşvan sırlanmış tabletlerin sırlarını çözemediklerini söyleyince, bilgiler ellerindeki emaneti sırlanmış köşesinden çıkarıp önlerine koydular.

Dağın mabedinde güzel zamanlarda dapa hediye sunulan zamanlarda kalma yadigarı muhafazasından tandıldılar. Göz kapaklarına bezeyen sandukaya değine gözleri nemli bir yulculuk yaptılar maziye. En güzel hediyelerini bu sanduklarında saklayarak dağa verdikleri zamanlara uzandılar.

Yaşananlar ne çok, ne zor, ne kadarda ağırdı. Herşey sanki asırlar önce yaşanmıştı. Sanki asırların ardından buraya gelmişlerdi, başka çağlardan, başka devirlerden...

Sandukayı o tulundan kurtaran iki bilge Besta'nın sırlanmış bir kuytusunda yıllarca onu almaya gelecek gecebaz ve düşbazları beklemişlerdi. Şimdi önlerinde duran sanduktan ne olduğunu merak ediyordu. Peşvan ve yanındakiler. Kapağı aralanınca, gördükleri karşısında tanımsız bir duyguya kapıldı Peşva. Sandukda Şev'in dağa adadığı o bir tutam saç ve çobanın gözyaşı damlalarına bezeyen bir avuç kehribar tanesi duruyordu.

Her iki bilge hayretle karışık yaşadığı dalgınlığını tağıtırcasına odayı dolduran sesizliğe dil oldular. "Kezî, sırlı tabletlerin sırrını kaldıracak. Arami Tabletlerinin kapısını aralayacak.

Kezî, sizi yeniden başlangıcın ırmaklarına götürecek. Kız saç ve çobanın gözyaşlarını...

Kezî sır kırıcıdır... "Artık ne için Besta'ya aktıkları ifşaa olmuştu.

Gün toprağa ışık düşürmeden şafak kızıl yüzünü açık etmeden, alacakaranlıkta her iki bilgeden destu alıp dağın yolunu tuttular.

Peşvan bin türlü düşüncenin arasında his yardımıyla yol alıyordu. Bir an, bir lahza nasılda hüfûs ediyordu tüm yaşama yaşanana ve yaşanılacak olana Şev'in bir rüyanın etkisiyle dağa bergüzar ettiği saç tutamı şimdi yadigar oluyordu geleceğin başlangıcına.

İnsan yazgısını seçemez, yazgı insanı seçer... Peşvan artık daha iyi biliyordu.

Şev, Peşvan'ın düşlerine, Peşvan Aram'ın kadim zamanına, yol Peşvan'a düşbazlar geceye akıyordu. Bütün akışlar dağa giden yolda bir zülûfün telleri gibi birbirlerine ekleniyor, sonuçta taşıdıkları "Kezî"ye dönüşüyordu.

Kezî başlamanın gizli tarihi oluyordu...

TABLET VI YAZGI

Ayrı yollardan aynı menzile aktılar...

Her grub kendisiyle birlikte getirdiklerini dağların koynunda bekleyen kavime taşıdı. Aramı kurtaracak bilgi isyandı.

Günlerce topladıkları bilgileri anlattılar, gördüklerini derin bir kederle payıştılar. EN çokta devşirilmiş, ruhsuz insanlar acıtmıştı canlarını yüreklerini. Herkes tandıklarını görüp görmediklerini soruyordu merkle. Ardıl oğullarını sordu, gören olmamıştı sevinçli umudu korkunç bir acıya dönüştü. Herkes birbirini sorup durdu...

Kimi suyu dillere destan çeşmeyi, kimi simi Sîsa'nın meydanındaki şiir levhasını, kimi Besta'nın ceviz ağaçlarını sordu. Düşbazlar hiçbir iyi haber getirmemiş olmanın mahçubetiyetiyle usulca yanıtlıyorlardı soruları. Kavim meraklı gözlerle anlatılanları dinledi. Yeniden yol hazırlıkları yapıldı. Düşbazlar ve gecebazlar, analarıyla, sevdalarıyla çocuklarıyla vedalaştılar. Gece yarısı çocukları uyandırmadan yola çıktılar.

Günler aylar geçti. Şev, Azarya ve Ardıl beklemenin geceye benzediği zamanlarda yol gözlediler. Bir yandan da kavimin içinde titrek bir çıra gibi yanan umudu calı tutmaya çalışıyorlardı. Zaman, beklerken ağırlığını üç kat artırırđı. O ağırlığın kavimin yaşamında kabusa dönmesi için didinip duruyorlardı. Lâlsu'nun dili olan sessizlik kerkesin anlaşılabildiği tek dildi. Sözü anlamı zayıfladıkça sesizliğe sığınıyorlardı.

Öte yandan kız saçı ve çobanın gözyaşının çevrelediği topraklarda savaş başlamıştı.

Düşbazlar , bir devin çevresinde dolanıp fırsatı buldukça saldıran arılar gibiydiler. Aram'ın cennet zamanlarının çiçekleriinden beslenerek, hayalinden güç alarak gerçekte savaşıyorlardı. Önce ciddiye anılmadılar. Sağ-solda saldırı yapan eşkiyalar, hırsızlar denildi Aram'ın akpak düşbazlarına.

Dağdakiler için zaman artık bekleyişten ibaretti. Gidenlerin hiçbirisi ne canlı nede ölü olarak geri dönmüyorlardı. Öldürülen düşbazlar ibret olsun diye parçalanıp köpeklerle yediriliyor, cesetlerinden eser kalmaması için toza çeviriyorlardı.

Kahhar ötkeden delirmiş verdiği her kayıp için yüzlerce Aramiyi öldürtüyor, dağlara yeni kuvvetler dönderip ormanların meydanlarına büyük çukurlar kazdırıp binlerce odunla ateşler yaktırıyor, çocuk, yaşlı, kadın yüzlerce Aramiyi bu ateşlere attırıyordu. Feryatları, yanan bedenlerinin kokuları taş dağlara gitsinde, korkunun ruhu musalat olsun diye.

Dağların tüm sularının arındıramadığı bedenini düşman kanıyla arındırmaya ant içmiş olan Azarya, erkek giyisileri giyip aylar sonra yol adlı. Payız'ın ardından Sî'ye, Sis'ya ve Besta'ya yolculuklar yapıp düşbazlar hakkında bilgiler topladı. İnsanların yüzlerinde korku ve ışığı bir arada gördü. Tıpkı yazgı gibi yazgı...

Düşbazlar öldürölüyordu acımasızca ama geride düşlerini, hayallerini bir liba gibi bırakıyorlardı. Bir başka Arami o liba üzerine geçiriyor yola devam ediyordu.

Azarya sorup suuştırdı ve Payız'ın nasıl Pîroze tarafından kahhar'a saltıldığını öğrendi.

Bilge Por'un bahsettiği insanın içindeki kötülüğün nasılda derin olduğunu ayırımsadı gözkapaklarıyla beraber.

Kavmin bir yandan da kendi içindeki kötülüğe yenliyordu. Bir yandan Aramı biçen, parçalayan kahhar öte yandan değerli ziynetlerle, efsunlu sözlerle, vaatlerle satın alabileceklerini alarak düşbazları teker teker avlamıştı

Dağdakiler her gün güneşin doğuşuyla beraber yolları gözlüyor aylar önce kederli bir umutla yolcu ettikleri düşbazlar kfilesinden bir silueti gölgeyi harekti yakınlarına, akrabalarına benzeterek sevinçle çığılık çığığa kavmin kandinlarına haber veriyorlardı. Ama yanıldıklarını anlayınca üzüntü içerisinde, bu kez daha yüksek bir kayaya tırmanıyorlardı. Hayatı. Bir oyun gibi gördükleri için sevnçleri üzüntüyle, üzüntüleri sevince bir göz kırpmı kadar hızla

dönüşüyor, beklemekten sıkılınca bir karınca yuvasını izliyor yada bir kelebeğin peşinden koşuyorlardı.

Kadınlar çocuklardan gizli ağlıyor, yüreklerindeki sızıyla yaşamayı

sürdürüyorlardı..Çocukları, kadim Aramı bir masalmış gibi anlatarak avutuyorlardı...

Aylar, belki de yıllar sonra en yüksek kayalardaki küçük çocuk koşa koşa bir atının geldiğini söylediğinde, yanıldığını düşünüp çokta aldırmadılar.Ama diğer çocuklarda aynı sevinç çığlıkları atınca, kavmin kadınları yola doğru koşular.Güzlerinde umut, korku ve merakla yorgun, perişan olan yolcuyla karşıladılar.Azarya'yı tanıyamadılar önce, gözlerinde şimdiye kadar tandık olmadıkları bir anlatım okudular.Azarya tek kelime etmeden anlatmıştı tüm yaşanılanları-Dizlerinde derman kalmamacasına çöktüler yere, yürek paralayan ağıtları dağlarda yankılandı.Gidenler dönmeyecekti artık.Hayat sürüp gidecekti.Kara örtüler sardılar başlarına.Şev Peşvan'la ilk karşılaşmalarını anımsadı,Ardıl, oğullarının bebeklerindeki gülümsemelerini Azarya Payız'ın giderken ki hüznü veda bakışlarını...

Kahhar ölecek yerine başka hükümler geçecekti.Yeni yeni ordular fethedecekti Aramı belkide.Aramilerde yeni düşbazlar yaratacağı kadim zamanların mayasından.Tabletler aynı hikayeyi yeni baştan yazacak, düşbazlar işaretlerin peşinden yeni masallar yaratabilecekti... Kadınlar Azarya'yı kucaklayıp dinlenmesi için karaağaç yapraklarından yapılmış yatağa götürürken, kavmin küçük çocukları yeniden kayalıklara tırmanıp gözlerini uzak yollara diktiler...

02.09.2007

Kısa özgeçmişim: 1973 Eruh doğumluyum.Van'da büyüdüm.

1993 yılının son baharında Fen-Edebiyat Fak-Sanat Tarihi bölümünde okurken siyasi nedenlerden dolayı yakalandım.Yaklaşık 14 yıldır cezaevindeyim. Sırasıyla Diyarbakır,Anetep ve Muş cezaevlerinde kaldım. İçerde edebiyat çalışmalarımı sürdürdüm.Halkla İlişkiler mezunuyum.Çeşitli dönemlerde yayınlanmış öykü, deneme ve makalelerim vardır. Halen Muş cezaevinde bulunuyorum.

2- Kibata ilişkin notlar:

a) Çalışma üzerinde her türlü düzeltme –Redaksiyon- Yapılabilir, anlam ve bütünlüğüne zarar vermeden.

b) Kapak düzenini ve sayfa düzenini yayın evi belirleyebilir.Böyle bir düz sayfaya boylu boyunca yazmamın nedeni imkansızlıktandır.Normal kitap formatında yayınlanması tercihimdir.

c) Çalışma hakkında her türlü eleştiri ve değerlendirme yapılabilir.

Saygılarımla

Seyit Oktay

Muş-E tipi cezaevi
33.Oda / Muş

